curieruladventist.ro

Curierul Adventist

MARTIE 2016: BISERICA ADVENTISTĂ DIN CASTELLÓN
+ BINECUVÂNTAREA ÎNSOȚEȘTE ÎNTOTDEAUNA CHEMAREA
+ UN TIRAN NUMIT URGENȚĂ + „INFRACTORUL" CERULUI: FEMEIA
+ VAGABONDAJUL SPIRITUAL + VOI SUNTEȚI... MIEREA PĂMÂNTULUI?

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

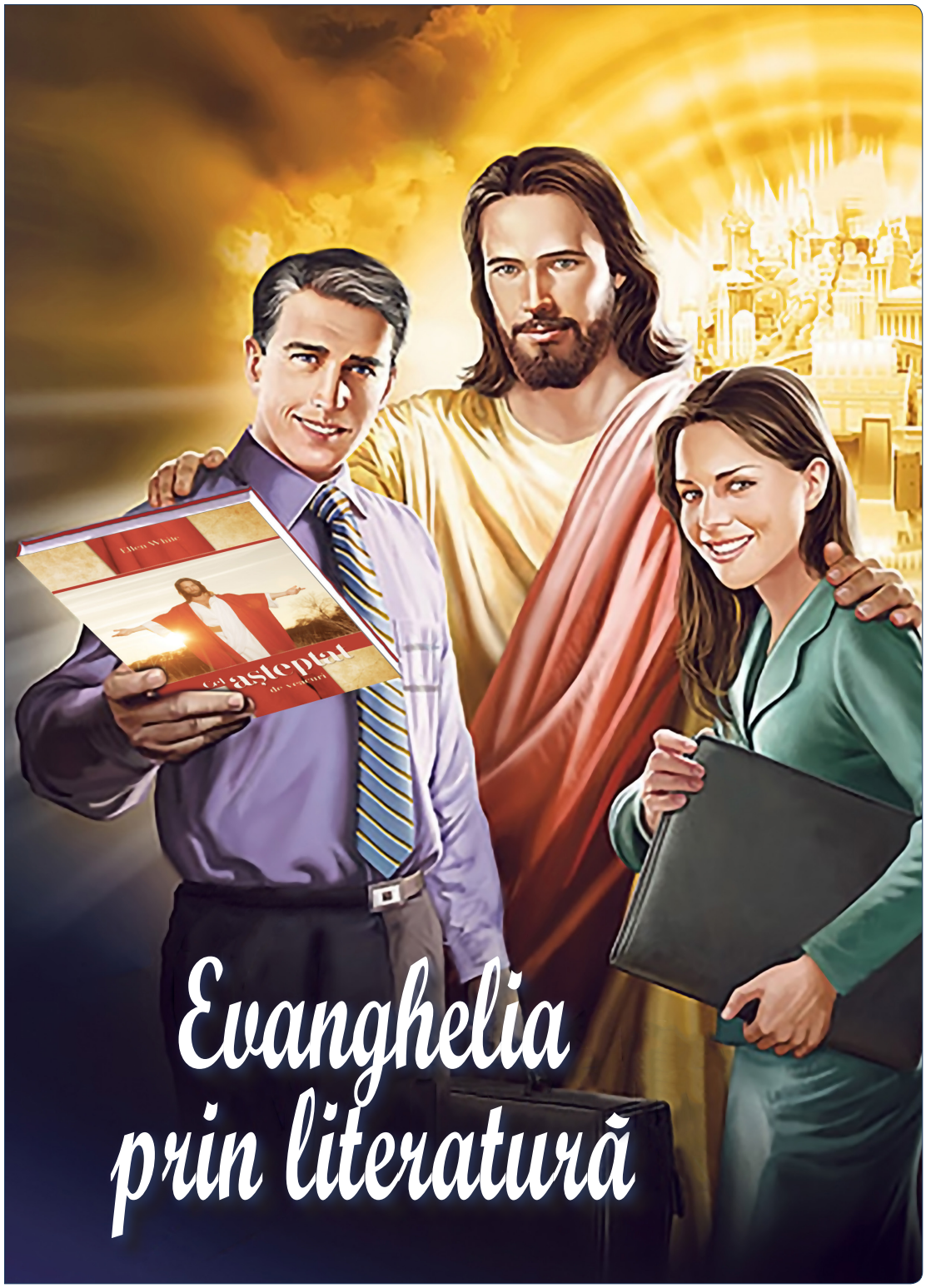

Evanghelia prin literatură

CA_martie_2016.indd 1 25/02/2016 12:45:48

Curierul Adventist

„Iată, Eu vin curând..."

Misiunea noastră este să-L înălţăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experienţe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranţă vie în apropiata Lui revenire.

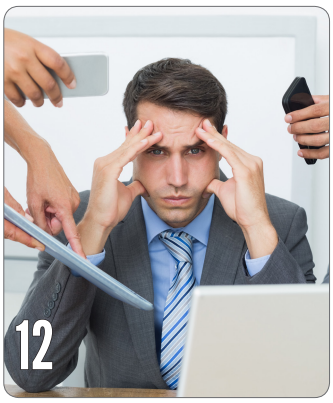

3 Editorial
Teodor Huțanu
Misiune îndeplinită

4 Reflecții
Benone Lupu
Sub stejarii din Mamre

6 Diaspora
Ciceroni Comănescu
Biserica Adventistă din Castellón

8 Tematica lunii
Corina Pelin
Binecuvântarea însoțeşte întotdeauna chemarea

12 Dezvoltare personală
Daniel Bota
Un tiran numit urgență

15 Să ne cunoaștem familia adventistă
- Comunitatea Micălaca
- Norvegia

16 Teologie
Ștefan Radu
Elohim (II)

18 Experiență
Daniel Dincă
Predica şi destinul

20 Căminul adventist
George Uba
„Infractorul" cerului: femeia

22 Reflecții
Paul Balaban
Vagabondajul spiritual

24 Repere ale identității
Florin Lăiu
Doctrina din Daniel 8:14 şi implicațiile ei

29 Texte și semnificații
GabrielIșvan
Dorințele femeii se țin după bărbat

30 Pagina copiilor
Alina Chirileanu
Asocieri

31 De la inimă la inimă
Ștefan Tomoiagă
Voi sunteți... mierea pământului?

31

Sarea și lumina au un lucru în comun – se dăruiesc și se cheltuiesc pe ele însele – și astfel sunt opusul oricărei forme de religiozitate egocentrică. Genul de slujire al fiecăreia este diferit, dar efectele lor sunt complementare. Funcția sării este aceea de a preveni dezvoltarea răului, iar funcția luminii este de a se cheltui pe sine pentru a ilumina întunericul. Azi, Isus Își cheamă ucenicii să exercite o dublă influență asupra comunității seculare, aceea de a opri decăderea și de a dărui lumină pentru întunericul lumii acesteia.

Anul XCIII, martie 2016. Publicaţia oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Şaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-şef Teodor Huţanu; Consultanţi: Ştefan Tomoiagă, Aurel Neaţu, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Iosif Paşca, Georgel Pîrlitu, Ernest Szász; Colaboratori speciali: Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Corector Elena Buciuman; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondenţă: Curierul Adventist, str. Erou Iancu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Şos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

CA_martie_2016.indd 2 25/02/2016 12:45:52

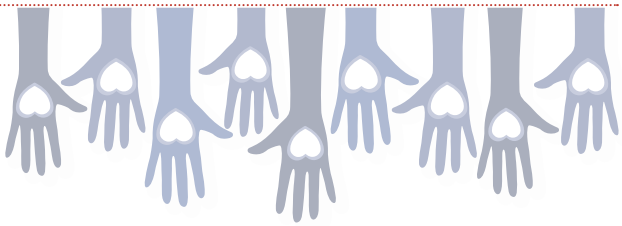

MISIUNE ÎNDEPLINITĂ

Ne apropiem sau ne îndepărtăm de îndeplinirea misiunii? Care ne sunt reperele? Simpla schimbare a peisajului în timpul călătoriei ne poate liniști sufletul, dar nu este o garanție în sine.

La 8 august 1914, Ernest Shackleton pornește spre capătul lumii. În 1901 ajunsese la aproape 150 de kilometri de Polul Sud, dar, din tot echipajul său, el a fost singurul supraviețuitor. Cu multă atenție și-a pregătit oamenii și a avut grijă de toate detaliile pentru o nouă tentativă de a-și împlini visul. Însă, după un an de navigare, vasul este prins între ghețari și abandonat. Acum, căpitanul expediției își stabilește o altă țintă: reîntoarcerea tuturor acasă. După doi ani de la plecare, la 30 august 1916, toți cei 27 de membri ai echipajului erau din nou acasă. (Alfred Lansing, *Endurance: Shackleton's Incredible Voyage*, 2007, Basic Books).

Pe marea furtunoasă pe care navigăm – ne putem referi la actualități, sau la profilul culturii postmoderne, sau chiar la noile tipare de raportare la religie –, tindem să ne liniștim temerile spunându-ne că ne-am obișnuit cu instabilitatea, însă pericolul este cu atât mai grav. În timp ce „chipul veacului acestuia" (Romani 12:2) caută să-și pună amprenta pe tot ce avem mai sfânt, nu putem să nu observăm că orice explicație atașată neîndeplinirii misiunii nu este altceva decât o tentativă de distragere a atenției. Resursele, proiectele, strategiile sau indiferența religioasă a societății noastre nu reprezintă adevăratul răspuns la dilema misiunii.

Sabat de Sabat revenim în portul bisericii, atenți să nu lipsească nimeni. Însă bucuria este nespus mai mare dacă revenim cu oaspeți de la polul înghețat. Cu o claritate cuceritoare, pana inspirată ne deconspiră marele secret al misiunii îndeplinite. Așa că nu ne putem dezvinovăți!

„Iubirea pentru om este manifestarea pe pământ a iubirii lui Dumnezeu. Tocmai pentru a sădi această iubire în noi, pentru a ne face copii ai unei singure familii, Împăratul slavei S-a făcut una cu noi. Și când vor fi împlinite cuvintele Lui de despărțire: „Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu" (Ioan 15:12), când noi vom iubi lumea așa cum a iubit-o El, atunci, în ceea ce ne privește, misiunea Lui este îndeplinită. Suntem pregătiți pentru cer, deoarece avem cerul în inimă." (Ellen White, *Viața lui Iisus*, p. 611). ■

Teodor Huțanu este redactorul-șef al revistei *Curierul Adventist*.

REPERELE IUBIRII
TEODOR HUȚANU

CÂND VOM IUBI LUMEA AȘA CUM A IUBIT-O EL, ATUNCI, ÎN CEEA CE NE PRIVEȘTE, MISIUNEA LUI ESTE ÎMPLINITĂ.

Redeșteptare și Reformă
tu, familia ta, biserica ta, semenii tăi

De la fiecare membru al bisericii poate să strălucească o lumină continuă înaintea celor din lume, așa încât să nu fie determinați să se întrebe: Ce au oamenii aceștia mai mult decât ceilalți? Poate și trebuie să aibă loc o renunțare de a ne conforma lumii, o evitare a tuturor aparențelor de rău, așa încât să nu fie dată nicio ocazie pentru cei care ni se împotrivesc. Noi nu putem să evităm reproșurile. Ele vor veni, dar trebuie să fim foarte atenți ca să nu primim reproșuri pentru păcatele sau nesăbuințele noastre, ci pentru Numele lui Hristos.

De nimic nu se teme Satana așa de mult decât de faptul că poporul lui Dumnezeu va elibera calea, îndepărtând orice piedică, pentru ca Domnul să Își poată revărsa Duhul asupra unei biserici slăbite și asupra unei adunări nepocăite. Dacă Satana și-ar atinge scopul, nu ar mai fi niciodată o altă trezire spirituală, mare sau mică, până la sfârșitul timpului.

Cea mai mare frică a lui Satana

Totuși noi nu suntem neștiutori cu privire la strategiile lui. Nouă ne este cu putință să ne împotrivim puterii lui. Când calea pentru Duhul lui Dumnezeu va fi pregătită, binecuvântarea va veni. Satana nu poate să împiedice revărsarea binecuvântării asupra poporului lui Dumnezeu, așa cum nu poate să închidă ferestrele cerului pentru ca ploaia să nu mai vină peste pământ.

Oamenii răi și diavolii nu pot nici să împiedice lucrarea lui Dumnezeu, nici să alunge prezența Sa din adunările celor din poporul Său, dacă ei își vor mărturisi păcatele și vor renunța la ele cu o inimă supusă și smerită și vor cere cu credință împlinirea făgăduințelor Sale. Fiecare ispită și fiecare influență împotrivitoare, exercitate pe față sau în ascuns, pot să fie biruite cu succes: „nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor!" (Zaharia 4:6).

(Ellen White, *Review and Herald*, 22 martie 1887, citat în *Adevărata redeșteptare*, p. 10)

CA_martie_2016.indd 3 25/02/2016 12:45:53

SUB STEJARII DIN MAMRE

Întâlnirea lui Avraam cu Dumnezeu sub stejarii lui Mamre (Geneza 18) este „tipică" și anticipează în multe detalii serviciul divin din sanctuar, care urma să fie oferit poporului Israel prin Moise. Această experiență, deși în concordanță cu revelațiile anterioare, este totuși diferită, întrucât nu este o simplă teofanie, ci este o întâlnire tipică[1]. Citind primele versete din Geneza 18, ne dăm seama că Domnul, așa cum spune Sternberg, „intră El Însuși în scenă ca unul dintre personaje și participă la operațiuni din interior"[2]. Domnul, Iehova, care nu era altul decât Isus, dorește să Se întâlnească cu Avraam cu un scop precis.

Primul din aceste motive era să întărească promisiunea unui urmaș pentru Avraam (Geneza 18:10). Al doilea motiv, mai important decât primul: voia să îl includă pe Avraam în planurile legate de Sodoma și Gomora, dându-i ocazia lui Avraam să devină un model de mijlocitor. La versetul 22 avem o afirmație foarte importantă: „Avraam stătea înaintea Domnului." Pare că se subliniază faptul că patriarhul, în acest caz, nu este numai în prezența lui Dumnezeu în adorare, dar și disponibil pentru slujire. Atitudinea anterioară de servitor, când le-a spălat picioarele și le-a servit masa, confirmă lucrul acesta (vezi Geneza 18:1-15). Lucrarea de mijlocire se poate face doar „înaintea Domnului".

EXPERIENȚA LUI AVRAAM SUB STEJARII LUI MAMRE ANTICIPEAZĂ EXPERIENȚA DIN SANCTUARUL LUI MOISE ȘI, MAI DEPARTE, ESTE O PALIDĂ UMBRĂ A LUCRĂRII DE MIJLOCIRE A LUI ISUS, CARE „STĂ" ÎNAINTEA TATĂLUI PENTRU NOI, ÎN SANCTUARUL DIN CER.

Potrivit *Genesis Rabbah*[3], o antologie de comentarii rabinice din secolul al III-lea, se afirmă că textul masoretic actual, adică Vechiul Testament în ebraică, la versetul 22 a fost modificat de către învățații evrei, numiți *sopherim*. În realitate, spune *Genesis Rabbah,* în loc de „Avraam a stat încă înaintea Domnului", originalul ar fi: „Domnul stătea în picioare în fața lui Avraam."[4] Care ar fi implicația unei astfel de traduceri? La o primă citire, această variantă pare să fie o hulă, dar dacă analizăm cu atenție, dincolo de pretenția de adevăr, descoperim aspecte interesante. Domnul este cel care ia inițiativa, El coboară la Avraam și face promisiunea. Înaintea lui Avraam, El este Mijlocitorul. Imaginea poetică din *Genesis Rabbah*

CA_martie_2016.indd 4 25/02/2016 12:45:53

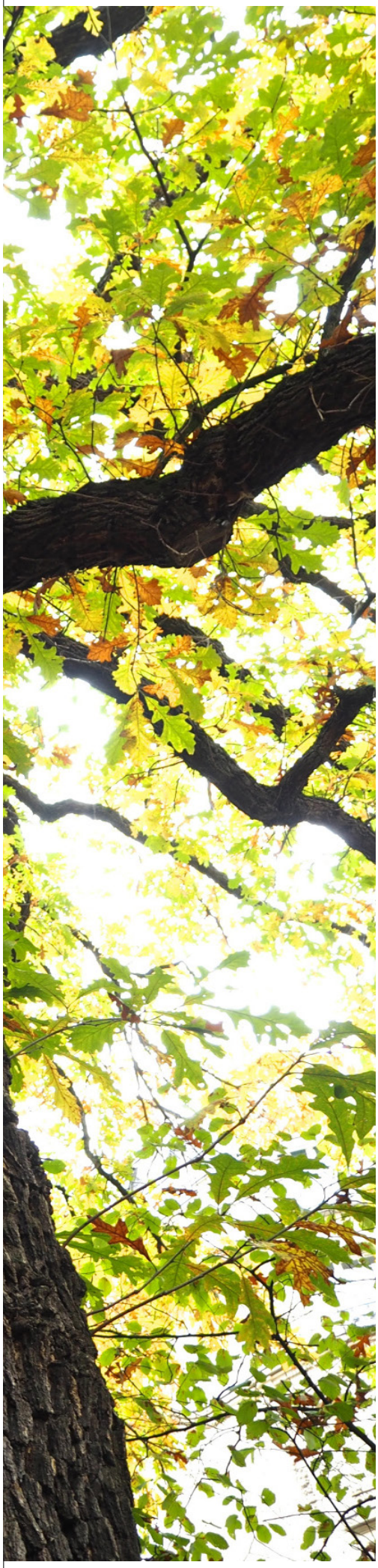

corespunde celei a lui Isus din Noul Testament, care Și-a încins ștergarul să slujească ucenicilor (Ioan 13).

Așa cum afirmam la început, descoperim în experiența lui Avraam elemente care anticipează sanctuarul: cortul, apa, pâinea, vițelul, promisiunea legământului, jertfa. Aceste elemente care, la prima vedere, par să nu aibă nimic de-a face cu cortul întâlnirii, când sunt puse în relație cu Dumnezeu, suferă o transformare semantică cu implicații profetice. Un simplu cort, atunci când este dedicat lui Dumnezeu, devine un loc unde coboară gloria divină[5] (*mišekān kebôdenā*); apa nu este doar pentru astâmpărarea setei, ci capătă rol în purificare (*kiyyôr nəḥōšeṯ*) și anticipează ligheanul din curtea cortului întâlnirii; pâinea pentru hrană devine „pâinea în prezența" (*lehem panim*) lui Dumnezeu pe masa pâinii în cort, iar vițelul pentru hrană este o anticipare a jertfei (*ʿēṯ-mizbaḥ hāʿōlāʰ*).[6] Asemănarea cu sanctuarul este confirmată și de legământul pe care îl face Domnul cu Avraam. Promisiunea: „Voi veni la tine la anul pe vremea aceasta și iată că Sara, nevastă-ta, va avea un fiu" (Geneza 18:10) se împlinește odată cu nașterea fiului și devine legământ. Fiul urma să fie semnul legământului: „Numele lui va fi Isaac. Eu voi întemeia legământul Meu cu el pentru veșnicie" (Geneza 17:19).

ÎNAINTEA DOMNULUI
BENONE LUPU

MIJLOCIREA LUI AVRAAM ESTE SIMILARĂ MIJLOCIRII LUI MOISE PENTRU POPOR ȘI A DOMNULUI ISUS, ÎN SANCTUARUL DIN CER.

În Geneza 17, întâlnim cuvântul „binecuvântare" (*barak*) la fel cum apare în relatarea construirii cortului lui Moise (Exodul 39:43; Deuteronomul 12:7) sau în prezentarea chivotului în casa lui Obed Edom (2 Samuel 6:11). Expresii precum: „mers", „vorbit", „mijlocit", care sunt prezente în Geneza 17 și 18, se regăsesc în istoria sanctuarului. Dumnezeul care a mers (*hālak*) în Eden, care a însoțit cortul (*hālak*), rătăcind în deșert împreună cu poporul Său (2 Samuel 7:6), este același Dumnezeu care „umbla" (*hālak*) cu Avraam (Geneza 18:16). Dumnezeul [*yhwh* (*aʿḏōnāy*)*ʿ āmār*] care îi vorbește primei perechi în Grădina Edenului (Geneza 3:9) îi vorbește lui Moise pentru a construi cortul și lui Avraam, sub stejarii lui Mamre. Mijlocirea lui Avraam (Geneza 18:23-32) este similară mijlocirii lui Moise pentru popor și a Domnului Isus în sanctuarul din cer (Evrei 8:1-3).

Toate aceste elemente ne duc la concluzia că experiența lui Avraam sub stejarii lui Mamre anticipează experiența din sanctuarul lui Moise și cele două sunt o palidă umbră a lucrării de mijlocire a lui Isus, care „stă" înaintea Tatălui pentru noi, în sanctuarul din cer. ■

[1] Emil Cioran, *Pe culmile disperării*, 1934.

[2] *Istoria patriei și a Partidului Comunist Român, în opera președintelui Nicolae Ceaușescu*, 1979, București, p. 5.

[3] Paul Evdokimov, *Taina iubirii*, p. 91.

[4] Kallistos Ware, *Împărăția lăuntrică*, 1996, București p. 35.

[5] Dumitru Stăniloae, *Sfânta Treime sau la început a fost iubirea*, 1993, București, pp. 52–53.

[6] Paul Evdokimov, *Taina iubirii*, p. 94.

Benone Lupu este pastorul Bisericii Adventiste din Roma.

CA_martie_2016.indd 5 25/02/2016 12:45:54

BISERICA ADVENTISTĂ DIN CASTELLÓN

Bun găsit, stimați cititori! Am bucuria și privilegiul să vă prezint cele două biserici adventiste de limbă română din Castellón: „Speranța" (107 membri) și „Lepanto" (515 membri). Aceste două biserici sunt recunoscute pentru generozitatea de care au dat dovadă prin participarea la multe proiecte umanitare, realizate în România și în alte țări. Ultimul proiect din anul 2015, pe care biserica Lepanto l-a realizat, a fost să cumpere o casă pentru o mamă și cele două fetițe ale ei, care locuiau într-o casă părăsită, fără condiții minime, într-o localitate din România.

În cei aproape cinci ani de activitate pastorală în aceste două biserici, m-a impresionat în mod special potențialul, creativitatea, bucuria, entuziasmul și dragostea tinerilor pentru transmiterea Evangheliei și, de asemenea, sensibilitatea lor de a fi alături de persoanele defavorizate, implicându-se, în acest sens, în diferite proiecte locale și internaționale cu caracter social și umanitar. Iată câteva dintre ele:

Fanfara bisericii Lepanto, formată din 30 de tineri, prin calitatea muzicii, a impresionat turiștii, locuitorii și autoritățile orașului, în concertul prezentat în piața publică a primăriei.[1]

O inițiativă a tinerilor noștri a fost proiectul Expo-Sănătate, realizat anul trecut în Parcul Ribalta, din Castellón. După momentul inaugurării de către autoritățile consulare românești și oficialitățile primăriei orașului, tinerii au expus cu entuziasm principiile unui nou stil de viață și au oferit literatură din abundență. Seara, spre finalul acestei activități publice, fanfara, tinerii și copiii i-au surprins plăcut pe toți cei prezenți printr-o interpretare muzicală inedită![2] După cum se poate observa, tinerii își doresc să se implice în activități sociale, cu scopul de a-L prezenta pe Isus și dragostea Sa pentru lumea aceasta, iar autoritățile publice își manifestă aprecierea și interesul față de capacitatea și entuziasmul lor. În acest sens, primăria orașului a organizat anul trecut la Universitatea Jaime I din Castellón un eveniment de amploare națională. Au fost invitați peste 100 de specialiști în fenomenul multiculturalității din toată Spania. Am avut privilegiul să fiu invitat ca reprezentant al tinerilor adventiști, împreună cu alte șapte persoane, reprezentanți ai altor instituții publice, să prezint o conferință cu titlul: „Tinerii adventiști și multiculturalitatea." Interesul autorităților publice pentru valorile tinerilor noștri nu s-a oprit aici. Săptămâna trecută m-au sunat și mi-au propus să organizăm, pe 9 aprilie 2016, o activitate publică în fața primăriei. Ne-au sugerat să unificăm în acest proiect toate activitățile publice realizate până acum: tinerii să prezinte proiectul Expo-Sănătate pentru adulți; copii noștri să prezinte Expo-Sănătate pentru copiii orașului; concert de fanfară, orchestră, flashmoburi, literatură creștină etc.

Aspecte din viața Bisericii Adventiste de limbă română Lepanto din Castellón.

Pe pagina 7, fotografii de la Primăria Castellón cu ocazia prezentării și inaugurării proiectului Expo-Sănătate, din parcul Ribalta, unde s-a desfășurat Expo-Sănătate. Ultima fotografie surprinde voluntari angajați în proiectul „Zidește o casă!"

CA_martie_2016.indd 6 25/02/2016 12:45:54

Tot anul trecut, la iniţiativa tinerilor, am plecat în Barcelona pentru a susţine un concert în Biserica Adventistă de limbă română „Sagrada Familia”[3]. Seara, am ieşit să vizităm oraşul. Am ajuns şi ne-am aşezat pe scările Muzeului Naţional de Artă. Dirijorii au propus să interpretăm câteva piese muzicale, dar lipsea pianul. Pe scări, tocmai urca un pianist ambulant! Şi-a instalat meticulos orga, boxele şi cutiuţa pentru bani chiar în faţa noastră şi a început să-şi interpreteze repertoriul, cu scopul de a colecta cât mai mulţi bani de la turişti. Urmează un moment anecdotic! Lui Dragoş, pianistul corului nostru, i-a venit o idee! Spontan, merge la el şi îi cere să-i împrumute orga pentru un scurt concert! Amabil, îi oferă instrumentul şi rămâne uimit de ce poate orga sa în mâinile lui Dragoş![4] La sfârşit, tinerii noştri şi-au manifestat recunoştinţa – bineînţeles –, punându-i în cutiuţă fiecare câte ceva din economiile lor!

Tinerii din Castellón preţuiesc mult România! În ultimii ani, au participat, împreună cu ADRA România, Gabriela Istrate, Teodor Huţanu şi Mircea Bugescu, ca voluntari în proiectul „Zideşte o casă”, unde au avut ocazia, prin efort, sensibilitate şi bunătate, să reaprindă flacăra speranţei în inimile copiilor şi părinţilor beneficiari ai acestui proiect.

Sensibilitatea tinerilor este o sursă de inspiraţie pentru copiii de aici. Împreună cu Florentina Constantin şi Daniela Todirică, responsabile cu Departamentul Copii din ambele biserici, tinerii au iniţiat proiectul pentru România: „Dăruieşte un zâmbet!” În fiecare an, cu ocazia sărbătorilor de iarnă, pregătesc pachete pentru copiii cei mai defavorizaţi (anul acesta au beneficiat 168 de copii!) din diferite localităţi din România.

Dragi cititori, apostolul Pavel ne asigură pe toţi cei care păstrăm gândul veşniciei, pe toţi cei care aşteptăm, pe toţi cei care călătorim spre „cea mai frumoasă ţară” (Ezechiel 20:6) că „speranţa aceasta nu înşală” (Romani 5:5). Vă invităm să nu părăsiţi „încrederea voastră” (Evrei 10:35), pentru că Isus nu dezamăgeşte niciodată pe nimeni. Cel mai urgent lucru pentru Isus este să ne vadă acasă! Să ne pregătim pentru evenimentul glorios care este în faţa noastră! Spuneţi tuturor că El vine sigur şi curând pentru că a semnat această promisiune: „Cel ce vine” (Apocalipsa 1:8) este Numele Lui! ■

ROMÂNII DIN SPANIA
CICERONI COMANESCU

CEL MAI URGENT LUCRU PENTRU ISUS ESTE SĂ NE VADĂ ACASĂ! SĂ NE PREGĂTIM PENTRU EVENIMENTUL GLORIOS CARE ESTE ÎN FAŢA NOASTRĂ! SPUNEŢI TUTUROR CĂ EL VINE SIGUR ŞI CURÂND!

[1] Vizionaţi „Concierto Plaza Mayor Fanfara Castellón”: https://www.youtube.com/watch?v=_FKLAFBxOeg

[2] „Flashmob Castellón Lepanto 2014”: https://www.youtube.com/watch?v=LXyQ2veCqhk

[3] „Tinerii din Castellon, Biserica Sagrada Familia Barcelona”: https://www.youtube.com/watch?v=tDwMo6HjPOo

[4] „Ridică-ţi ochii şi vezi – Cor Tineret Lepanto”: https://www.youtube.com/watch?v=E1hKnmWrPto

Ciceroni Comănescu este pastorul bisericilor adventiste române din Castellón.

CA_martie_2016.indd 7 25/02/2016 12:45:55

BINECUVÂNTAREA ÎNSOȚEȘTE ÎNTOTDEAUNA CHEMAREA

Am auzit odată un pastor spunând că drumul vieţii este cel mai dificil de parcurs până în momentul în care afli care este chemarea lui Dumnezeu pentru tine. După ce ai aflat care este planul lui Dumnezeu cu tine, sau care este locul unde El te cheamă să lucrezi, oricâte obstacole ar apărea, ştii încotro mergi şi nimic nu te mai poate opri. Ai o direcţie clară a vieţii tale.

Mie mi-a vorbit Dumnezeu atunci când eram la vremea căutărilor, în perioada studenţiei, prin cartea *Educaţie,* de Ellen White, mai precis capitolul „Lucrarea vieţii", din această carte. Citatul următor îmi tot răsuna în minte: „Ţelul dat de cer, de a duce Evanghelia lumii în această generaţie, este cel mai nobil care poate face apel la vreo făptură omenească. El deschide un câmp de lucru pentru orice om a cărui inimă a fost atinsă de Hristos." *(Educaţie,* p. 207*)*

ŢELUL DAT DE CER, DE A DUCE EVANGHELIA LUMII ÎN ACEASTĂ GENERAŢIE, ESTE CEL MAI NOBIL CARE POATE FACE APEL LA VREO FĂPTURĂ OMENEASCĂ. EL DESCHIDE UN CÂMP DE LUCRU PENTRU ORICE OM A CĂRUI INIMĂ A FOST ATINSĂ DE HRISTOS.

Mi-a plăcut mereu să mă implic în orice activitate a bisericii, în special în cele cu caracter misionar. După ce L-am cunoscut pe Dumnezeu, la vârsta de 14 ani, am mers cu tinerii din biserica mea cu sondaje de opinie, cu biblioteca mobilă, în vizite la spitale. Fiind o fire foarte sociabilă, mi-a plăcut să lucrez cu oamenii şi să îi pot sluji. Am urmat cursurile Facultăţii de Psihologie, din dorinţa de a-i cunoaşte mai bine pe oameni. Mă gândeam că voi ajunge să predau psihologia în şcoli sau îmi voi deschide un cabinet psihologic.

Într-un Sabat, am auzit în biserică un anunţ cu privire la o şcoală de colportaj care urma să înceapă a doua zi. Am participat din dorinţa de a afla mai mult despre modul cum să abordezi oamenii. Am fost cucerită de experienţele pe care le-am auzit din această lucrare despre care nu ştiam mai nimic. După încheierea cursurilor, am decis să lucrez colportaj part-time, pentru că mai aveam câţiva ani de facultate. Îmi era greu să împac şi facultatea, şi lucrarea de colportaj, pentru că atunci când mă implicam mai mult în una dintre ele, aveam mustrări de conştiinţă. După încheierea facultăţii, fratele Forray, care era directorul Departamentului Publicaţii la Uniune, m-a invitat să vin la Stupini şi să predau cursuri de psihologie pentru cei care erau instruiţi acolo pentru lucrarea de colportaj. Am stat la Stupini aproape un an, timp în care îmbinam predarea la cursuri cu lucrarea de colportaj împreună cu cursanţii, în Braşov. Au fost experienţe deosebite, care m-au făcut să îmi pun întrebarea: Oare poate exista o fericire mai mare pe acest pământ decât aceasta, să ştii că Dumnezeu te foloseşte în lucrarea Lui?

Dar chemarea efectivă de a mă dedica pe deplin lucrării de colportaj a venit într-un moment când fratele Forray era foarte preocupat de faptul că mulţi fraţi şi surori pleacă în străinătate să câştige bani şi tot mai puţini aleg să lucreze pentru Dumnezeu. Atunci când dumnealui îmi împărtăşea aceste frământări pe care le avea, eu l-am încurajat, spunându-i că este lucrarea lui Dumnezeu şi El va scoate lucrători pentru a continua lucrarea Sa. După ce am plecat din biroul fratelui Forray de la Stupini, **am mers în camera mea şi m-am plecat pe genunchi, rugându-L fierbinte pe Dumnezeu să scoată El lucrători care să continue lucrarea Sa. Deodată, în timpul rugăciunii, am auzit şoapta Duhului Sfânt, care îmi spunea: Tu te rogi ca Domnul să scoată lucrători, dar tu ce faci?** Eu nu abandonasem ideea de a obţine un post în învăţământ sau de a găsi un serviciu potrivit cu pregătirea mea. Mă gândeam că lucrarea de colportaj este doar un hobby, pentru timpul meu liber. Atunci, pe genunchi fiind, i-am promis Domnului că Îl voi sluji toată viaţa mea prin lucrarea de colportaj, chiar dacă vreodată voi ajunge să fiu singura care mai face această lucrare.

M-am angajat full-time în colportaj şi am lucrat în Bucureşti, iar după un an, Dumnezeu m-a chemat să coordonez lucrarea de colportaj din Conferinţa Transilvania de Nord.

De când am auzit chemarea lui Dumnezeu de a lucra în colportaj, au trecut 14 ani şi nu am cuvinte să Îi mulţumesc pentru multele binecuvântări pe care mi le-a oferit prin intermediul acestei lucrări. Am descoperit că întotdeauna chema-

CA_martie_2016.indd 8 25/02/2016 12:45:55

rea pe care ne-o face Dumnezeu este însoţită de multe binecuvântări, iar atunci când răspundem acestei chemări nu facem decât să Îl lăsăm pe El să împlinească pentru noi cele mai frumoase planuri.

M-am gândit să fac o enumerare a acestor binecuvântări, care urmează chemării în lucrarea de colportaj, pe câteva planuri: pe plan personal, pentru biserică şi pentru pastor.

Binecuvântări pe plan personal

Încurajează dependenţa de Dumnezeu. Este o lucrare în care simţi mai acut nevoia ajutorului lui Dumnezeu. De aici şi nevoia menţinerii unei relaţii vii cu Dumnezeu prin studiu şi rugăciune, colportorul fiind conştient că nu poate oferi ceea ce nu a primit el mai întâi. Când eram studentă, am făcut practică pedagogică la o şcoală şi am observat că, atunci când eram în faţa copiilor şi le predam o lecţie, nu simţeam atât de mult nevoia de ajutorul lui Dumnezeu ca atunci când mă aflam în faţa unei uşi. Mi-am dat seama că, în primul rând, eu aveam nevoie de lucrarea de colportaj, ca să conştientizez mai acut dependenţa de Dumnezeu.

Dezvoltare personală. Atunci când am început să lucrez colportaj, mi-am dat seama că, pentru a fi un bun colportor, trebuie să fii un bun psiholog, ca să ştii cum să abordezi fiecare persoană în parte, trebuie să fii şi misionar medical, pentru a putea da sfaturi preţioase celor care au probleme de sănătate, şi trebuie să fii ca un pastor, pregătit să explici Scriptura acolo unde ţi se oferă ocazia. Lucrarea de colportaj te ajută să-ţi dezvolţi abilităţile de comunicare cu oamenii din toate categoriile sociale. Interacţionând constant cu oamenii, înveţi mai bine psihologia umană şi modul în care poţi ajunge la inima fiecărui om. Colportajul este o provocare continuă, pentru că întâlneşti mereu oameni noi, situaţii noi, care nu lasă loc monotoniei sau rutinei. Fiind invitat în diferite campanii de colportaj în ţară, colportorul are ocazia să descopere locuri şi oameni din diferite zone ale ţării. De asemenea, colportajul dezvoltă autodisciplina şi te ajută să te perfecţionezi în permanenţă, acumulând noi cunoştinţe din domeniul sănătăţii, educaţiei, familiei. De asemenea, te ajută să înveţi să îţi gestionezi bine timpul şi să te automotivezi să mergi zilnic în căutarea oamenilor.

Îmi amintesc de un pastor care a observat o schimbare radicală în bine la o soră colportoare care era membră într-o biserică pe care el o păstorea, spunându-mi că aceasta e aproape de nerecunoscut. Informaţiile dobândite din cărţile pe care trebuie să le recomanzi te schimbă în primul rând pe tine.

Mijloc de educaţie. Ellen White spune: „Cea mai bună educaţie pe care o pot dobândi tinerii este aceea de a intra în câmpul de colportaj" (*Evanghelizarea prin literatură,* p. 30). Am observat la mai mulţi colegi faptul că, deşi nu au avut posibilitatea de a urma o facultate, lucrând în colportaj, s-au dezvoltat atât de mult, încât cei care nu ştiau ce studii au erau convinşi că au studii universitare.

Soţul meu îmi povestea că practica făcută în colportaj, în timp ce era student la Cernica, l-a ajutat foarte mult să se dezvolte pe mai multe planuri, printre care şi acela de a şti să abordeze cu uşurinţă persoane din afara bisericii.

Dezvoltarea caracterului. Colportajul te învaţă să-ţi dezvolţi perseverenţa şi capacitatea de a merge înainte, în ciuda oricărui obstacol. Te învaţă altruismul, pentru că, slujindu-i în permanenţă pe alţii, înveţi să te concentrezi pe nevoile lor şi să uiţi de micile sau marile tale necazuri. Colportajul te învaţă să te lupţi cu tine însuţi şi cu tendinţa firească de a căuta calea cea mai uşoară.

Mereu am avut sentimentul că lucrarea de colportaj îmi şlefuieşte caracterul şi că eu sunt prima beneficiară a acestei lucrări.

Binecuvântări-surpriză. Pentru mine, cea mai mare binecuvântare dintre cele pământeşti pe care le-am primit ca urmare a lucrării de colportaj a fost faptul că în această lucrare l-am cunoscut pe soţul meu, care era proaspăt absolvent al Institutului Teologic Adventist şi care iubeşte foarte mult colportajul. Fiind soţie de pastor şi colportoare, am descoperit că aceste două lucrări se îmbină armonios şi se completează una pe cealaltă. Ca soţie de pastor, am bucuria să îmi ajut soţul în slujirea bisericii, iar calitatea de colportoare îmi oferă satisfacţia de a-i sluji pe oamenii din afara bisericii şi de a lucra pentru salvarea lor.

Binecuvântările lucrării de colportaj pentru biserică

Lucrarea de colportaj este una dintre cele mai eficiente metode de a ajunge la oamenii din afara bisericii. Împletind lucrarea misionar-medicală, prin testele medicale oferite gratuit, cu

RĂSPLATA CHEMĂRII
CORINA PELIN

MEREU AM AVUT SENTIMENTUL CĂ LUCRAREA DE COLPORTAJ ÎMI ŞLEFUIEŞTE CARACTERUL ŞI CĂ EU SUNT PRIMA BENEFICIARĂ A ACESTEI LUCRĂRI.

CA_martie_2016.indd 9 25/02/2016 12:45:56

cea a evanghelizării prin literatură, ai avantajul de a înlătura prejudecăţile oamenilor, astfel încât colportorul poate ajunge în case, în instituţii şi la oameni care nu au intrat niciodată în contact cu Biserica Adventistă.

Lucrarea de colportaj ajută la pregătirea terenului pentru activităţi ale bisericii, prin înscrierea celor interesaţi la un club de sănătate sau la programul de studii Sola Scriptura, sau chiar prin invitaţia de a participa la programe ale bisericii.

ÎNTOTDEAUNA, CHEMAREA PE CARE NE-O FACE DUMNEZEU ESTE ÎNSOŢITĂ DE MULTE BINECUVÂNTĂRI, IAR ATUNCI CÂND RĂSPUNDEM ACESTEI CHEMĂRI NU FACEM DECÂT SĂ ÎL LĂSĂM PE EL SĂ ÎMPLINEASCĂ PENTRU NOI CELE MAI FRUMOASE PLANURI.

Este o metodă deosebit de eficientă de a-i conduce pe oameni la Hristos. Într-o campanie de colportaj din martie 2013, fiind împreună cu soţul meu, care este şi pastor în localitatea respectivă, am întâlnit o doamnă care s-a arătat interesată de subiecte spirituale şi, după ce a cumpărat cartea *Viaţa lui Iisus*, s-a înscris la cursul de citire a Bibliei prin Sola Scriptura. Ulterior, ea m-a sunat pentru a afla mai multe detalii despre acest curs prin corespondenţă, iar eu am folosit ocazia de a o invita la o evanghelizare care urma să aibă loc într-o biserică din apropiere. A participat la evanghelizare şi a fost încântată de primirea care i s-a făcut în acea biserică. În octombrie 2014 s-a botezat.

Lucrarea de colportaj oferă şi ocazia descoperirii foştilor membri ai bisericii. În urma unei acţiuni de colportaj în zona Ocna Mureş, din toamna anului 2012, o soră colportoare a descoperit un fost membru al bisericii care era descurajat din cauza faptului că începuse să fumeze şi nu avea puterea de a renunţa. A cumpărat cartea *Adio ţigări* şi, în scurtă vreme, a abandonat fumatul. Colportoarea a predat numele şi adresa acestei persoane pastorului, care i-a făcut vizite şi l-a încurajat să se apropie din nou de Dumnezeu şi de biserică. Treptat, a reînceput să vină la biserică şi în vara anului 2014 s-a rebotezat.

Lucrarea de colportaj este cea mai bună metodă de a începe lucrarea în zone albe. Pentru municipiul Blaj, a fost gândit un proiect de plantare de biserică. Proiectul a demarat în februarie 2015 printr-o acţiune de colportaj de 10 zile, în care a fost parcurs întregul oraş şi câteva localităţi învecinate.

CA_martie_2016.indd 10 25/02/2016 12:45:56

În această campanie, colportorii au avut cu ei pliante pentru înscriere la clubul de sănătate, încurajându-i pe oameni să se înscrie. În urma acestei campanii, s-au strâns în jur de 500 de înscrieri. Aceste persoane au fost ulterior contactate și invitate la o expoziție de sănătate care a fost urmată de întâlnirile lunare ale clubului de sănătate. În jur de 50 de persoane au participat constant la aceste întâlniri, unii dintre ei înscriindu-se și la cursurile de nutriție Sola Scriptura. În luna noiembrie, s-a organizat o excursie de o zi la Herghelia, care a contribuit la o mai mare apropiere a participanților de organizatori.

De asemenea, la Târgu Lăpuș a fost făcut un plan de plantare de biserică. Colportorul Petrică Tomoiagă a fost desemnat evanghelist laic și a folosit colportajul ca metodă principală de a ajunge la oameni și de a-și face prieteni. A lucrat din casă în casă și cu standul. Între timp, s-a construit și o biserică, iar în luna februarie 2016, a avut loc o evanghelizare la care au participat în fiecare seară, în medie, 50 de persoane neadventiste.

Acestea sunt doar o parte din binecuvântările de care are parte cel care răspunde chemării lui Dumnezeu de a se alătura celor peste 49 000 de colportori din întreaga lume.

Dacă încă nu ai aflat care este locul tău în lucrarea lui Dumnezeu, roagă-te să ai inima pregătită pentru a auzi chemarea Lui. Iar dacă El te cheamă să te alături armatei colportorilor, nu ezita să răspunzi afirmativ, iar binecuvântările care vor urma te vor uimi.

Mesagerul Domnului se adresează celor care se gândesc dacă ar putea sau nu să devină colportori: „Niciunul dintre voi să nu creadă că nu se poate angaja în această lucrare deoarece este obositoare, cere timp și atenție. Dacă necesită timp, oferiți-l cu bucurie, și binecuvântarea lui Dumnezeu va fi asupra voastră.” (Ellen G. White, *Evanghelizarea prin literatură,* p. 22)

Astăzi, când ne aflăm la finalul istoriei și când încă mai avem libertatea de a lucra, să nu amânăm să răspundem chemării lui Dumnezeu de a fi mâinile care Îl ajută pe El să îi caute pe cei pierduți! ■

NICIUNUL DINTRE VOI SĂ NU CREADĂ CĂ NU SE POATE ANGAJA ÎN ACEASTĂ LUCRARE, DEOARECE ESTE OBOSITOARE ŞI CERE TIMP ŞI ATENŢIE. DACĂ NECESITĂ TIMP, OFERIŢI-L CU BUCURIE, ŞI BINECUVÂNTAREA LUI DUMNEZEU VA FI ASUPRA VOASTRĂ.

Corina Pelin este prim-colportor, Conferința Transilvania de Nord.

CA_martie_2016.indd 11 25/02/2016 12:45:57

UN TIRAN NUMIT URGENȚĂ

Socrul lui Moise a văzut tot ce făcea el pentru popor și a zis: „Ce faci tu acolo cu poporul acela? De ce stai singur și tot poporul stă înaintea ta de dimineața până seara?" Moise a răspuns socrului său: „Poporul vine la mine ca să ceară sfat lui Dumnezeu. Când au vreo treabă, vin la mine; eu judec între ei și fac cunoscut poruncile lui Dumnezeu și legile Lui" (Exodul 18:14-16).

Există un cuvânt foarte folosit de mulți, atât dintre cei care se află în poziții de răspundere, liderii, cât și dintre angajați. Mai mult, acest cuvânt a ajuns în ultimii ani să descrie o epidemie printre cei care-și dau toate silințele să facă o treabă grozavă. Cuvântul este „extenuare" (*burnout*). Liderii creștini sunt și ei prinși de această epidemie, deoarece se luptă să îndeplinească așteptări și sarcini imposibile, impuse atât de ei înșiși, cât și de cei pe care îi slujesc.

LIDERII CREȘTINI SUNT ȘI EI PRINȘI DE EPIDEMIA EPUIZĂRII, DEOARECE SE LUPTĂ SĂ ÎNDEPLINEASCĂ AȘTEPTĂRI ȘI SARCINI IMPOSIBILE, IMPUSE ATÂT DE EI ÎNȘIȘI, CÂT ȘI DE CEI PE CARE ÎI SLUJESC.

Tirania urgențelor

Teama de a nu înșela așteptările celor din jur este una serioasă în rândul liderilor. O simplă amânare sau insistare asupra unei sarcini trasate îl poate cataloga ca fiind un lider neproductiv, incompetent, nespiritual sau nededicat. Stresul, iar mai apoi extenuarea apar după un șir de frustrări și dezamăgiri cauzate de critica sau subevaluarea celor care ți-au încredințat sarcini. Liderul suprasolicitat și extenuat fie va renunța la slujirea sa, fie slujirea îl va sfârși prematur.

Moise a fost la un pas de epuizare iminentă atunci când socrul său, Ietro, îl vizitează. Ceea ce, la prima vedere, pare o nesemnificativă vizită a rudelor este de fapt o dovadă a providenței și a dragostei divine, ce a avut ca scop eliberarea lui Moise de tirania urgențelor.[1] După ce face față la atacuri exterioare care-i puseseră de multe ori viața în pericol (precum Faraon, Amalec sau propriul popor), Moise nu realizează că cel mai aprig și periculos dușman al său poate fi chiar el însuși.

Este foarte clar că, deși era un conducător de excepție, un general fără egal, un om de mare valoare, Moise nu le știa pe toate. Avea lacune la capitolele organizarea timpului și managementul resurselor, eficiență, eficacitate, prioritizare etc.

Vă invit să aruncați o privire mai atentă asupra vieții aglomerate a lui Moise și asupra modului în care s-a schimbat ea după venirea lui Ietro. Vom descoperi ce nu a știut Moise și ce a învățat – lecții pe care și noi ar trebui să ni le însușim.

Urgențe și iar urgențe

După ce Ietro analizează o zi din viața lui Moise ca lider, concluzia la care el ajunge și pe care i-o transmite și ginerelui său este: „Ce faci tu nu este bine!" Problema pe care Ietro o ridică nu era că Moise nu se potrivea ca judecător, dimpotrivă, Ietro îl vedea ca judecător suprem, în timp ce el se ocupa de chestiuni periferice, neînsemnate chiar. Problema nu era că Moise nu avea înțelepciunea de a rezolva disputele, ci că îi lipsea tocmai acea înțelepciune de a găsi soluții pentru a diminua conflictele.

Nu e greu de imaginat cu ce tip de justiții se confrunta Moise în fiecare zi. Peste două milioane de oameni, care își așezau corturile unul lângă celălalt, generează confruntări gospodărești ce pot degenera în adevărate lupte de clanuri. După o viață de robie egipteană, unde tot ce aveau era și pe ei, ajung în pustie mai bogați după ce i-au jefuit pe egipteni la plecare. Unele prietenii încheiate pe timp de sărăcie ajung să se destrame acum, că bat vânturi mai prospere. Apar jafuri interfamiliale și tribale. Răsar invidii și suspiciuni. Se înmulțesc violările de „domiciliu" și se instalează paza acestora.

Astfel, Moise este invadat de o sumedenie de urgențe cărora trebuie să le facă față, cu toate că unele dintre ele suportau amânare sau chiar puteau fi rezolvate prin educație civică. Teancul de reclamații, petiții și contestații se mărea vizibil în fiecare zi, lui Moise, fiindu-i practic imposibil să le facă față. Aceasta, pe de o parte, alimentează frustrarea celor ce-și așteptau dreptatea, accelerând în același timp epuizarea integrală a lui Moise.

Tirania urgențelor îl încarcerează pe Moise într-o celulă din care nu se mai poate elibera. Plătind tribut urgențelor, Moise avea scadențe imense la capitolele „importanță" și „prioritate".

A stabili lucrurile cu adevărat importante și prioritare este o chestiune ce ține de însăși esența vieții.[2] Viața este compusă din timp, iar modul în

CA_martie_2016.indd 12 25/02/2016 12:45:57

care îți folosești timpul dovedește cât respect oferi propriei tale vieți. Mai târziu, Moise descoperă și ne învață (Psalmii 90) că modul în care îți numeri zilele decide dacă viața este o irosire sau o investire.

Mirajul și dependența de urgență

O sarcină importantă trebuie rareori îndeplinită azi sau săptămâna viitoare. Multe lucruri importante care ne ajută să ne atingem țintele și care oferă sens și bogăție vieții nu au tendința să acționeze direct și cu insistență asupra noastră. O sarcină urgentă însă impune o acțiune imediată și, cu cât avem de-a face mai mult cu urgența, cu atât mai puțin avem parte de ceea ce este cu adevărat important în viață.[3]

De cele mai multe ori, suntem asaltați de urgențe neimportante, deoarece nu am crezut că este o urgență să stabilim ce este important. Urgența, dacă nu suntem atenți, sufocă importanța, o ignoră, concentrându-se pe cantitate și prea puțin pe calitate. Pe nesimțite, urgența ne jefuiește de sens existența.

Urgența este tentantă, deoarece promite prin rezolvarea ei un soi de împlinire pe loc. Tocmai de aceea, urgența poate deveni o dependență. Avem o satisfacție temporară atunci când rezolvăm cazuri urgente, dar care dispare ca orice efect de drog, lăsându-ne cu mai multe cazuri și crize.

Societatea în care trăim alimentează din plin acest stil de existență. „Se așteaptă de la noi să fim ocupați, să avem de lucru până peste cap. A devenit o emblemă de prestigiu în societatea noastră. Dacă ești ocupat, înseamnă că ești un om important; dacă nu ești ocupat, aproape că ți-e jenă s-o recunoști. Din faptul că suntem ocupați ne extragem sentimentul securității. Ne simțim recunoscuți, admirați, satisfăcuți. Dependența de urgență este un comportament autodistructiv, care satisface temporar un gol creat de necesități neîmplinite."[4]

Nu-i așa că aparent suntem mai entuziasmați după ce l-am ajutat pe un coleg să-și încheie raportul cu brio decât dacă ne-am fi petrecut timpul cu propriul copil, construind și dărâmând ziduri din cuburi?

Prinși în vâltoarea urgențelor, nu observăm că pierdem tot ce este important, precum cântecelul și prima poezie de la prima serbare, prima zi de școală, primul meci, mesajele de iubire ale partenerilor de viață etc.

Descoperim, de obicei tardiv, că „toți aceia care ne cheamă în sprijinul lor ne îndepărtează de noi înșine și nimeni nu ne va aduce pe noi înapoi la noi"[5].

Evadarea din urgență

„Zarva urgenței creează iluzia importanței" și, tocmai de aceea, probabil, urgența se dă importantă. Nimeni nu contestă că unele urgențe pot fi și importante, însă întrebarea pe care trebuie să mi-o adresez este aceasta: „Sunt urgențele altora și prioritățile mele?" Orice activitate este sau pare importantă pentru cineva anume, dar nu trebuie neapărat să fie urgența ta. Pierdem o grămadă de timp răspunzând așteptărilor și priorităților altora, amăgindu-ne că de fapt suntem ocupați cu lucruri importante. Ocupându-ne de urgențele neimportante ale altora, ajungem să ne secătuim de puteri propria persoană și, mai rău, să ne privim ca pe niște incompetenți. Observăm cu dezamăgire și groază că viața ajunge să fie doar o luptă pentru supraviețuire. De aici și până la derivă, irosire și decădere, mai este un pas mărunt.

DESTINAȚIE ȘI URGENȚE
DANIEL BOTA

UN SFAT DAT DE IETRO ÎN VEDEREA ZDROBIRII TIRANULUI URGENȚĂ ESTE CA MOISE SĂ SE „ADRESEZE" DEPARTAMENTULUI DE RESURSE UMANE PENTRU A RECRUTA ȘI INSTRUI OAMENI CARE SĂ-I PREIA DIN SARCINI.

Liderul este adesea atras în capcana iluziei importanței. Mentalitatea lui este ceva de genul: „Ceea ce mă face important este că fac ceea ce este important!" Problema acestei mentalități apare atunci când liderul definește importanța după eficiență, și nu după eficacitate.

Care e diferența între cele două? Eficiența înseamnă să faci mai mult într-un timp mai scurt, în timp ce eficacitatea înseamnă a face mai mult din lucrurile care te apropie de obiectivele existențiale esențiale. Pe Moise, de exemplu, fiecare zi eficientă îl îndepărta de eficacitate.

Prin urmare, dacă liderul (și nu numai) definește ce este important după câtă eficiență are, va ajunge să se epuizeze, deviind astfel de la scopul și destinația vieții. De aceea, se impune ca liderul să-și ia suficient timp pentru a-și stabili cu precizie destinația vieții, unde vrea să ajungă, iar apoi, cu o rigoare înțeleaptă, să decidă cât din ceea ce se așteaptă de la el îl întârzie înspre destinație și dacă se merită. E important să ținem minte că „a face mai multe, mai repede nu este un substitut pentru a face ceea ce trebuie".

Fără un program de viață focalizat pe destinație precisă, liderul riscă să fie prins în furtuna unor urgențe inutile, constatând tardiv într-un final că, la fel ca o corabie care, părăsind portul, a fost prinsă și târâtă într-o parte și alta de vânturi năprasnice, învârtind-o în cerc pe aceeași distanță, nici el nu a navigat mult, ci doar a fost mult zgâlțâit.

CA_martie_2016.indd 13 25/02/2016 12:45:57

ESTE MAI EFICACE SĂ AJUTĂM OAMENII SĂ LUCREZE LA PREVENIREA POTENŢIALELOR PROBLEME DECÂT SĂ NE ÎMPOVĂRĂM CU DESELE INTERVENŢII ÎN REZOLVAREA ACESTORA.

Destui dintre cei care au aşteptări din partea noastră sunt nesinceri şi egoişti. Pentru ei, nu liderul este important, ci problema lor. Pentru aceştia, liderul este important în măsura în care acesta le rezolvă problemele lor importante, în acord cu propriul interes. Astfel că un lider care vrea să-i mulţumească pe toţi, neglijând sau amânând propria destinaţie, are toate şansele să se sufoce cu problemele celorlalţi.

Se iveşte o întrebare pertinentă: „Nu înseamnă impolitețe, lipsă de compasiune şi egoism să nu-i ajut pe cei care mă solicită?" Nimeni nu spune că nu ar trebui să fim empatici sau să nu sărim în ajutorul celor ce au nevoie de noi, însă este mai eficace să ajutăm oamenii să lucreze la prevenirea potenţialelor probleme decât să ne împovărăm cu desele intervenţii în rezolvarea acestora.

Ajungem la un moment dat să descoperim că toată viaţa sau mare parte din viaţă am fost nişte pompieri eficienţi care am tot stins case incendiate, când era important şi eficace să fim educatori, care să-i înveţe pe oameni să nu se joace cu focul, mai ales în casă.

Ca o primă concluzie şi soluţie, am putea spune că evadarea din urgenţă este posibilă dacă îţi focalizezi viaţa către un scop sau o destinaţie precisă, importantă. Iar pentru a ajunge unde trebuie, mai întâi e nevoie să ştii unde vrei să ajungi.

Moise ştia cel mai bine din Israel care era destinaţia, însă problemele care tot apăreau în popor le întârzia ajungerea în Canaan. Moise era tot timpul pe postul de asistent de ambulanţă, care le oferea servicii de prim-ajutor ce constau în plasturi şi calmante. Astfel, Moise era permanent în „urgenţă", epuizat de administrarea unor tratamente simpliste şi temporare.

De aceea, Ietro îi propune o soluţie care se baza pe prevenţie şi care le dădea un avans spre destinaţie. Cu alte cuvinte, Ietro îl conştientizează pe Moise că ajungerea în siguranţă la destinaţie este direct influenţată de numărul de urgenţe. Cu cât sunt mai multe urgenţe neimportante asupra cărora se intervine, cu atât se dă mai puţină importanţă destinaţiei. O ambulanţă care a plecat cu un muribund spre spital, dar care se mai opreşte la încă trei locuinţe pentru a trata leşinaţii, riscă să ajungă la destinaţie cu un om mort.

Un alt sfat dat de Ietro în vederea zdrobirii tiranului urgenţă este ca Moise să se „adreseze" departamentului de resurse umane pentru a recruta şi instrui oameni care să-i preia din sarcini. ■

[1] Bob Deffinbaugh, *The Tyranny of the Urgent* , www.bible.org.

[2] Stephen R. Covey, *Managementul timpului,* Editura Alfa, Bucureşti, 2000, p. 33.

[3] *Idem*, p. 35.

[4] Stephen R. Covey, *Managementul timpului,* p. 33.

[5] Seneca, *Alt timp nu am,* Editura Seneca Lucius Annaeus, Bucureşti, 2014, p. 31.

Daniel Bota este pastor în Conferinţa Banat.

CA_martie_2016.indd 14 25/02/2016 12:46:00

COMUNITATEA MICĂLACA

Pe vechea vatră a așezării cartierului Micălaca din Arad, în imediata vecinătate a Mureșului, încă din anii 1899–1900, pastorul misionar Huenergardt a semănat mesajul adventist, fiind primul misionar AZȘ în această zonă.

Numele „Micălaca" vine, probabil, de la perimetrul administrativ restrâns al acestei zone mărginite de frontiere naturale, cum este pădurea de la marginea localității și, evident, râul Mureș, ajungându-se astfel la denumirea de „*loc mic*" – „Micălaca". Și astfel, într-un loc fertil, pădurea pe de o parte, și malurile umbroase ale râului Mureș pe de altă parte, unde micălăcenii practicau vechea îndeletnicire de transportatori de materiale lemnoase, vor apărea și primii așteptători.

Primul adventist din localitatea Micălaca este Mitru Gherman, în casa căruia până în anul 1929 s-au desfășurat serviciile de închinare. În același an, se cumpără un teren pe strada Renașterii nr. 63, pe care se construiește o Casă de rugăciune.

În anul 1932, din cauza inundaţilor provocate de Mureș, casa este distrusă și se reconstruiește alta, în care credincioșii se vor aduna până în anul 2000. Timp de aproape 70 de ani, în acest loc biserica s-a dezvoltat, s-a maturizat. Clădirea a fost amenajată, extinsă și tot aici s-au făcut planuri pentru reconstrucţia unei noi biserici.

În anul 1997, s-a cumpărat terenul de pe strada Voinicilor nr. 29, iar în 12 mai 1998 au început săpăturile pentru fundaţia noii clădiri. În anul 2003, s-au încheiat lucrările, dar primul serviciu religios în noua locație are loc în 26 octombrie 2000. Data de 31 mai 2003 va marca serviciul religios de sfinţire a noii biserici.

În prezent, peste 100 de membri și aparţinători transmit în zonă mesajul speranţei. Într-o lume care nu mai știe sau chiar nu mai poate să spere, este nevoie de reclădirea speranţei. Prin proiectele misionare, umanitare, sociale, educative desfășurate în cartier și în municipiul Arad, prin preocuparea de a conserva tradiţiile locului, prin respectul pe care-l manifestăm faţă de generaţiile înălbite de trecerea anilor și, mai ales prin respectul faţă de valorile creștine, nu facem altceva decât să păstrăm vii rădăcinile noastre. Speranţa are nevoie de un trecut de care să-și amintească și de un viitor spre care să tindă. Ne dorim ca, prin tot ceea ce facem, să contribuim la transmiterea acestui mesaj al speranţei.

Emil Jigău, pastor în districtul Arad II.

NORVEGIA

Regatul Norvegiei, situat în nordul Europei, în partea de vest a Peninsulei Scandinave, are o populație estimată la 5,1 milioane de locuitori și un teritoriu de 385 186 km^2. Două treimi din suprafața Norvegiei este acoperită de munți, iar în jurul coastei celebre pentru fiordurile impresionante se găsesc în jur de 50 000 de insule. Norvegia a fost considerată ani la rând țara cu cel mai ridicat nivel de trai. Peste 90% dintre locuitori declară că aparțin Bisericii Evanghelice Luterane, biserica de stat. Ultimele statistici arată însă că doar 2% participă regulat la slujbele religioase, acesta fiind cel mai mic procent din Europa.

Încă din 1872, adventiști din America de origine scandinavă au trimis literatură adventistă rudelor și prietenilor de acasă. Datorită acestor publicații, atunci când John Matteson a venit, în 1878, în prima sa călătorie misionară pe acest teritoriu, a găsit câteva persoane care păzeau Sabatul. Matteson s-a mutat în același an în Christiania (Oslo) și a organizat primele campanii publice de evanghelizare. În ianuarie 1879, a început publicarea primului periodic adventist – *Tidernes Tegn*, cu un tiraj de 1 500 de exemplare săptămânal. În 1887, aici s-a organizat prima întâlnire de corturi a adventiștilor europeni, ocazie la care a fost prezentă și Ellen White, aflată în vizită în Europa. În 1885, a fost construită Casa de Editură, dar clădirea găzduia și un mic sanatoriu și o școală de instruire misionară. Chiar și casa regală a Norvegiei comanda literatură medicală și religioasă de la editura adventistă.

Astăzi, în Norvegia sunt cu puțin peste 4 500 de membri adventiști, organizați în 62 de biserici și 2 grupe. Raportul statistic anual consemnează și editura adventistă, și centrul medical de la Lillehammer, ca instituții oficiale ale bisericii. În februarie 2012, Casa Regală a Norvegiei a conferit Ordinul Regal de Merit pastorului Jan Paulsen, fost președinte al Conferinței Generale. În decembrie 2015, adventiștii din Vadso au donat cu sprijinul Societății Biblice Norvegiene un număr impresionant de Biblii în limba arabă și farsi emigranților sirieni. Aceasta și multe alte inițiative misionare sunt mărturii despre o biserică vie, ce poartă dorința fierbinte a întâlnirii cu Domnul nostru care e gata să vină.

Adrian Neagu, șef de redacție, Editura Viață și Sănătate.

CA_martie_2016.indd 15 25/02/2016 12:46:02

ELOHIM (II)

Cititorii articolului **Elohim (I)** își amintesc numele divine, așa cum au fost folosite în Vechiul Testament. Am redat șapte asemenea nume, fără a indica limba în care au fost scrise, de aceea trebuie să menționez că ultimul, din Ezra 5:1, a fost scris în aramaică și are forma exactă ***Elah Yisrael***, pe care o anumită sursă, de la care m-am inspirat, l-a redat ca ***El Yisrael***. Trebuie știut că numele divin ***Elohim*** apare de 32 de ori în Geneza 1 și este normal ca în toate cazurile să fie înțeles la fel; deși are formă de plural, el poate apărea cu verb la singular, ceea ce nu era un procedeu neobișnuit în ebraica veche. În versetul 26, întâlnim o conversație care nu poate fi decât între persoane distincte și servește ca o indicație cu privire la pluralitatea Dumnezeirii, valabilă în toate cazurile similare.

HRISTOS ESTE FIUL LUI DUMNEZEU, PREEXISTENT ȘI EXISTENT PRIN SINE ÎNSUȘI.

Deismul este religia acelora care admit concepția existenței lui Dumnezeu, dar și-L imaginează ca pe un Creator care, după ce a făcut toate lucrurile, S-a depărtat de ele undeva, într-un loc neștiut, fără a interveni cu nimic în viața creaturilor Sale. Interesant este că oameni de renume au cultivat ideea aceasta, ca Voltaire, Benjamin Franklin, Albert Einstein. Ba chiar William Miller a fost prins în tinerețe în cercul acelor necredincioși pentru care Biblia nu avea nicio valoare și care bajocoreau conținutul ei.

Ce spune Sfânta Scriptură despre Dumnezeu? Că Dumnezeu este iubire (vezi 1 Ioan 4:8,16). Că „a iubit lumea" atât de mult, încât „L-a dat pe singurul Lui Fiu" pentru mântuirea ei (vezi Ioan 3:16). Că, după căderea omului, l-a căutat ca să-l mântuiască (vezi Geneza 3:9 și Luca 19:10). Că a lăsat cerul slăvit și S-a făcut om, murind pentru răscumpărarea noastră (vezi Filipeni 2:6-8). Că S-a desprins de atmosfera luminoasă a cerului și a venit să locuiască aici, cu păcătoșii, „Emanuel, Dumnezeu este cu noi" (vezi Matei 1:23).

Dumnezeu S-a înfrățit pe veci cu creaturile Sale, cu noi! Ce minunat! Acesta este Dumnezeul cel adevărat, numai Acesta există, iar mântuiții vor striga în mod exuberant la arătarea Mântuitorului în slavă: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul în care ne încredeam, acum să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!" (Isaia 25:9)

Despre Dumnezeu Fiul se spune clar în Mica 5:2: „Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine Îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșniciei." Cel ce S-a născut în Betleem, așa cum este raportat în Matei 2:1-12 și în Luca 2:1-20, este Mântuitorul nostru Isus Hristos, Emanuel – „Dumnezeu este cu noi". În acest text profetic din Mica, se spune că El este din veșnicie. Numai Dumnezeu există din veșnicie. Hristos este Dumnezeu.

Literatura inspirată a timpului din urmă zice la fel. Iată câteva citate în sensul acesta:

„Domnul Isus Hristos, divinul Fiu al lui Dumnezeu, a existat din veșnicie, o persoană distinctă, totuși una cu Tatăl." (*Review and Herald*, 5 aprilie 1906, citat în *Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea*, volumul 5, p. 1126)

„Hristos este Fiul lui Dumnezeu, preexistent și existent prin Sine Însuși… Vorbind despre preexistența Sa, Hristos ne poartă mintea înapoi prin veacuri imemoriale. El ne asigură că nu a existat niciodată un timp când El să nu fi fost în strânsă părtășie cu eternul Dumnezeu" (*Semnele timpului* din 29 august 1900, citat în *Evanghelizare*, p. 615).

„El a fost egal cu Dumnezeu, infinit și atotputernic… El este Fiul etern, existent prin Sine Însuși." (Manuscrisul 101 din 1897, publicat în *Evanghelizare*, p. 615).

În Ioan 10:30, Hristos a declarat: „Eu și Tatăl una suntem", iar în Ioan 17:23, El Se ruga așa: „Eu în ei și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis." Ucenicii să fie în chip desăvârșit una, după modelul divin. Persoanele divine sunt „în chip

CA_martie_2016.indd 16 25/02/2016 12:46:03

desăvârșit una". Nu unul, ci una. În chip desăvârșit. Ați avut un prieten timp de 30 de ani? A durat prietenia atât de mult? Și nu v-ați contrazis niciodată, ca să nu mă refer la ceva mai rău? Gândiți-vă că Persoanele divine au existat întotdeauna și au fost întotdeauna „în chip desăvârșit una"; e un lucru care nu încape în creierul nostru mic și ușor!

În Epistola către filipeni, apostolul Pavel afirmă că Hristos exista în cer înainte de a veni pe pământ, că era deopotrivă cu Dumnezeu, dar nu a ținut morțiș la această condiție, ci S-a dezbrăcat de slava aceea și a devenit om. Iată chiar textul: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce" (Filipeni 2:6-8). Astfel, întruparea Sa a fost nu un început absolut al existenței Sale, ci începutul unei noi forme de existență a aceleiași eterne Persoane dumnezeiești: „Din toată veșnicia, Hristos a fost unit cu Tatăl și, când a luat asupra Sa natura omenească, El încă era una cu Dumnezeu." (*Semnele timpului*, 2 august 1905, citat în *Solii alese*, cartea 3, p. 228)

Vizionarul Ioan ne informează despre prima sa viziune pe insula Patmos: „Și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe, care zicea: «Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă»" (Apocalipsa 1:10,11). Hristos a zis: „Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă." În continuarea capitolului, Ioan descrie viziunea în care L-a întâlnit pe Mântuitorul. El vorbise. Trebuie făcută precizarea că aceste cuvinte erau preluate din Isaia 44:6 sau erau măcar un ecou al acelora: „Așa vorbește Domnul, Împăratul lui Israel și Răscumpărătorul lui, Domnul oștirilor: «Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și afară de Mine nu este alt Dumnezeu.»"

Primul cuvânt din acest text scris de Isaia referitor la Divinitate este „Domnul", în ebraică ***Iahwe*** sau ***IHVH***, ca în Exodul 3:14: „Dumnezeu i-a zis lui Moise: «Eu sunt Cel ce sunt.» Și a adăugat: «Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: 'Cel ce Se numește „Eu sunt" m-a trimis la voi.'» Hristos este „Iehova", El este „Eu sunt Cel ce sunt", El este „Cel dintâi și Cel de pe urmă", „Alfa și Omega", El este Dumnezeu. În Isaia 44:6, cuvântul „Domnul" mai este folosit o dată: „Domnul oștirilor", cu exact același înțeles, de fiecare dată „Iehova", iar acel „Domnul oștirilor" este „Cel dintâi și Cel de pe urmă". Versetul se încheie cu cuvintele: „Afară de Mine nu este alt Dumnezeu." Prin urmare, singurul Dumnezeu, Iehova, Domnul oștirilor, Cel dintâi și Cel de pe urmă: este clar că Acela este Hristos.

Observați aceste două împrejurări în care Hristos Și-a asumat titlul de „Iehova", „Eu sunt", „Cel dintâi și Cel din urmă":

„Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu»" (Ioan 8:58). Afirmație pe care iudeii au înțeles-o ca referindu-se la titlul „Iehova" din Exodul 3:14, însă, văzând în El doar un om, au considerat afirmația blasfemie și au luat pietre ca să-L ucidă (vezi versetul 59; 10:31,33).

„Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților" (Apocalipsa 1:17,18). Acesta este Domnul Isus Hristos, Cel care a murit pentru păcătoși, a înviat și este viu în vecii vecilor!

Cu privire la divinitatea și eternitatea trecută a Mântuitorului, Spiritul Profetic mai zice: „Hristos a fost în esență Dumnezeu și în cel mai înalt sens al cuvântului. El a fost cu Dumnezeu din toată veșnicia, Dumnezeu peste toate, pentru totdeauna binecuvântat." (*Review and Herald*, 5 aprilie 1906, citat în *Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea*, volumul 5, p. 1126)

Ce zice citatul acesta este exact ce citim în primul capitol al Evangheliei după Ioan: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu… Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl" (Ioan 1:1,2,14). Era ceea ce locuitorii din Listra au zis în mod greșit despre Pavel și Barnaba: „Zeii s-au pogorât la noi în chip omenesc" (Faptele 14:11). Să reformulăm: „Dumnezeu S-a pogorât la noi în chip omenesc", de data aceasta nu doar în apariție ocazională ca la Avraam (vezi Geneza 18:1-33), ci prin întrupare: „Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un Fiu și-I vor pune numele Emanuel, care tălmăcit înseamnă «Dumnezeu este cu noi»" (Matei 1:23). Dumnezeu este cu noi și va fi cu noi în vecii vecilor! Amin! ■

Ștefan Radu este pastor pensionar.

DUMNEZEU ÎNTRUPAT
ȘTEFAN RADU

DIN TOATĂ VEȘNICIA, HRISTOS A FOST UNIT CU TATĂL ȘI, CÂND A LUAT ASUPRA SA NATURA OMENEASCĂ, EL ÎNCĂ ERA UNA CU DUMNEZEU.

CA_martie_2016.indd 17 25/02/2016 12:46:04

PREDICA ȘI DESTINUL

Ce v-a determinat să luați hotărârea pentru botez?" îl întreabă pastorul pe un candidat? „Predica pe care ați rostit-o la înmormântarea vecinei mele, în toamnă", răspunde candidatul. „Acele cuvinte mi-au intrat la inimă și m-au determinat să iau hotărârea de a urma adevărul și de a face parte din poporul lui Dumnezeu. Sunt bucuroasă că viața mea s-a schimbat; am speranța mântuirii și aștept cu nerăbdare ca Mântuitorul să vină."

Nu de puține ori, destinul unui suflet depinde de o predică. De aceea, predicatorul are o responsabilitate imensă, deoarece viața sau moartea oamenilor depinde de predica lui. Predica este mijlocul prin care li se transmite ascultătorilor mesajul Evangheliei, mesaj menit să lege inima ascultătorilor de Hristos, unica sursă de viață.

Sunt mulți factori de care depinde valoarea unei predici, dar un lucru este sigur: atunci când ascultătorii simt că Dumnezeu le vorbește, conștiința este trezită de Duhul Sfânt și viața este transformată.

Predica în timpurile biblice

Pe munte. În situații speciale, cele mai eficiente predici din istoria biblică au fost adresate poporului în mijlocul naturii. Predica lui Ilie pe Carmel este formată dintr-un apel, o lecție practică și o rugăciune. Ținta predicii lui Ilie era să-L descopere pe Dumnezeu poporului. Spre deosebire de predicile obișnuite, în care apelul este lăsat mai la urmă, predica lui Ilie începe cu apelul: „Până când vreți să șchiopătați de amândouă picioarele? (1 Împărați 18:21). Partea practică a predicii este jertfa, după care urmează rugăciunea. Tot poporul a simțit manifestarea directă a lui Dumnezeu și, la sfatul predicatorului, poporul ia atitudine promptă față de prorocii lui Baal.

În pustie. Ioan Botezătorul predică în pustia Iudeei. Scopul predicii lui este să-L descopere poporului pe Mesia. Oamenii își mărturisesc păcatele și sunt botezați. Ioan predică cu așa putere, încât oamenii se întrebau dacă nu cumva el este Hristosul (Luca 3:15).

În oraș. Apostolul Petru predică la Cincizecime, în orașul Ierusalim. Scopul predicii lui era să le descopere neamurilor pe Isus, ca Mântuitor și Domn. Oamenii au rămas străpunși în inimă și au întrebat: „Fraților, ce să facem?" Aproape trei mii de suflete au fost botezate după predică. Această predică a schimbat destinul a trei mii de oameni.

Predica în biserică

Astăzi folosim instrumente moderne în predicare, săli dotate cu amplificare și mirarea este că ascultătorii și cei care predică sunt mulțumiți fără străpungerea inimii. Nimeni nu mai întreabă: „Fraților, ce să facem?" Nu se mai aud mărturisiri, botezurile sunt tot mai rare, iar povara pentru salvarea sufletelor nu mai naște îngrijorare.

Este nevoie urgent de o schimbare. Se poate oare ca eu, predicatorul, să stau în fața poporului la altar fără jertfă (partea practică a predicii de pe Carmel)?

CA_martie_2016.indd 18 25/02/2016 12:46:04

Oare cei care mi-au ascultat predica au simțit prezența lui Dumnezeu în inima și conștiința lor? Destinul membrilor bisericii depinde de predica rostită de la amvon. Dacă cei care-mi ascultă predica nu întreabă „Ce să facem acum?, înseamnă că predica mea a fost lipsită de conținut. Trebuie ca cel ce predică să redescopere puterea inspirației divine, pentru ca ascultătorii să audă glasul lui Dumnezeu, altfel, va fi răspunzător pentru destinul celor care îi ascultă predica.

Biserica este în criză pentru că, de fapt, ceea ce lipsește este instruirea și motivarea pentru misiune. Chemarea timpului nostru este ca predicatorul, împreună cu membrii bisericii, să ducă predica la oameni, la drumuri și la garduri, din casă în casă, în orașe și la sate, la munte și la câmpie.

SPIRITUL PREDICĂRII

DANIEL DINCĂ

Predica și destinul: *Destinul planetei*

Îmi stăruie în minte o imagine frumoasă despre predica dintr-un Sabat de noiembrie. Trei pastori au decis să ducă predica la munte și la câmpie. Ei au coborât de la amvon și au împărțit bucuria predicării cu membrii. Dumnezeu ne-a pregătit o zi cu soare. A fost o atmosferă deosebită în care, din toate părțile, din jumătate în jumătate de oră, de la fiecare echipă din cei 80 de lucrători se auzea întrebarea: „Fraților, ce mai facem, unde mergem acum?” Nu există o imagine mai frumoasă ca aceea în care membrii bisericii devin predicatori, mergând din casă în casă pentru a le descoperi oamenilor un destin mai frumos.

FIE CA FOCUL CARMELULUI SĂ ÎNFLĂCĂREZE SPIRITUL PREDICĂRII, PENTRU CA MEMBRII SĂ DEVINĂ PREDICATORI, IAR PASTORII, ÎMPREUNĂ-LUCRĂTORI PENTRU A PREGĂTI, DIN CASĂ ÎN CASĂ, CALEA VENIRII MÂNTUITORULUI.

Patru mii de cărți au fost distribuite în zece localități, aceasta însemnând patru mii de familii care, prin cartea *Destinul planetei*, au avut șansa unei predici în casa lor, descoperind un destin minunat. Într-adevăr, frumoasă predică!

Iată ce spune mesagerul Domnului despre această lucrare:

„Revistele și cărțile sunt mijloace ale Domnului pentru a păstra continuu solia înaintea oamenilor. Prin faptul că luminează și întăresc sufletele în adevăr, publicațiile vor face o lucrare cu mult mai mare decât cea care poate fi îndeplinită doar prin lucrarea de propovăduire a cuvântului. Mesagerii tăcuți, care ajung în casele oamenilor prin lucrarea colportorului, vor întări lucrarea de propovăduire a Evangheliei din toate punctele de vedere, căci Duhul Sfânt va lucra asupra minții, atunci când ei citesc cărțile, tot așa cum El lucrează asupra minții acelora care ascultă cuvântul predicat. Aceeași lucrare a îngerilor însoțește atât cărțile care conțin adevărul, cât și lucrarea predicatorului.” (*Mărturii*, vol. 6, pp. 315–316)

Fie ca focul Carmelului să înflăcăreze spiritul predicării, pentru ca membrii să devină predicatori, iar pastorii, împreună-lucrători pentru a pregăti, din casă în casă, calea venirii Mântuitorului. Așa să fie, Doamne! ■

Daniel Dincă este pastor în Conferința Muntenia.

CA_martie_2016.indd 19 25/02/2016 12:46:05

„INFRACTORUL” CERULUI: *FEMEIA*

Poate fi o parabolă, deși știu că o mare parte din acest tablou s-a întâmplat în realitate. Era momentul unei cununii religioase. Pastorul destinat să descopere câteva înțelesuri ale rostului unui mariaj cu semnificație cerească s-a ridicat cu o privire îngrijorată, și-a rotit ochii speriați prin toată sala și a făcut un anunț de panică:

„Stimată audiență, deși nu aș vrea să umbresc acest eveniment fericit, sunt informat că printre noi s-a strecurat un infractor periculos, care nu intră în tiparele obișnuite ale manifestării penale. Are o forță de invidiat și este capabil să se lupte cu cei mai puternici inamici, nefiind învins până acum. După datele pe care le am, este dat în urmărire de cei mai pregătiți spioni și agenturi, nevăzuți vreodată de ochii noștri. Nu aș dori să intrați în panică și nici să ieșiți din sală speriați, căci intrusul nu se demască în mulțime. Nu are arme de foc și nici arme albe. Are priviri și vorbe îngerești, cu care te supune imediat și nici nu-ți dai seama că poate fi un pericol planetar. Și în alte dăți, ca și de data aceasta, a ales să intre într-o biserică, pentru a avea o acoperire perfectă. Are o privire inocentă, senină și chiar luminoasă. Cine ar putea să-și dea seama că în această persoană stă o putere imensă de distrugere, din cauza unei voințe și a unei tenacități inegalabile.” Un diacon de sală s-a apropiat de amvon și i-a dat pastorului un bilet, pe care acesta l-a despăturit încet și solemn, ca după un ritual planificat. O tăcere de taină acoperea întreaga sală.

„Deși știu că infractorului nu-i va plăcea să fie demascat, am primit acum câteva secunde și numele persoanei incriminate. S-ar putea să fie cunoscut unora dintre dumneavoastră, dar vă rog să vă păstrați calmul. O voi ridica în picioare. Această persoană este... soția mea!”

O rumoare în valuri s-a ridicat în spațiul încins de acest anunț incendiar, colorând peisajul uman cu zâmbete largi și șoapte ce clipoceau peste tot. Pastorul o invită din priviri pe soția lui să se ridice. De undeva din spate, s-a ridicat o femeie slabă, plăcută și blândă ca o adiere de mai. Sala a amuțit. Sfioasă, cu capul în jos, cu ochii în lacrimi, femeia nu pricepea ce i-a venit soțului ei să o identifice ca fiind deosebit de periculoasă. De la înălțimea amvonului, omul veștilor „cumplite” cu acea ocazie avea și el ochii în lacrimi. A deschis Biblia și a citit: „Cine poate găsi o femeie cinstită? Ea este mai de preț decât mărgăritarele” (Proverbele 31:10). „Ei bine, ea este «infractorul» cerului, pentru că, prin cinstea și bunătatea ei, sfidează comportamentul de film al femeii moderne, gata oricând să schimbe partenerul din motivul generic de nepotrivire de caracter. Ea, printre multe femei ale acestui veac, este privită ca un intrus, ca un infractor, căci prin caracterul ei supus în dragoste, prin frumusețea ei morală, pune în pericol legile ce statuează libertinismul de circumstanță, feminismul fascist și necondiționarea morală. Doamna mea este suspectă și primejdioasă, pentru că, prin cinstea și curăția ei, devine o oglindă în care nu doresc să se vadă acele multe femei care consideră că au dreptul la o viață privată, fără responsabilități față de Instanța morală. Mulțumesc, Doamne, pentru «infractorul» Tău, dar și al meu, care mi-a biruit, în atâtea situații, ambițiile mele nedrepte cu armele Tale bine cunoscute: răbdarea, lacrimile, înțelepciunea iubirii, mângâierea, bunătatea și credincioșia ei. Și acum, pentru că am descoperit «pericolul» pe care Cerul nu vrea să-l înlăture și cu care doresc să trăiesc fericit mai departe, e timpul să le spunem celor doi tineri de la altar ce-i așteaptă pe terenul de luptă al dragostei. E dreptul lor să știe!”

DOAMNA MEA ESTE SUSPECTĂ ȘI PRIMEJDIOASĂ, PENTRU CĂ, PRIN CINSTEA ȘI CURĂȚIA EI, DEVINE O OGLINDĂ ÎN CARE NU DORESC SĂ SE VADĂ ACELE MULTE FEMEI CARE CONSIDERĂ CĂ AU DREPTUL LA O VIAȚĂ PRIVATĂ, FĂRĂ RESPONSABILITĂȚI FAȚĂ DE INSTANȚA MORALĂ.

CA_martie_2016.indd 20 25/02/2016 12:46:07

Erou sub acoperire

Pare o mare nedreptate. Femeia din Proverbele 31:10-31, după ce face o demonstrație de destoinicie în toate domeniile existențiale, spirituale și intelectuale, răsplata este... rodul muncii ei! „Răsplătiţi-o cu rodul muncii ei, şi faptele ei s-o laude la porţile cetăţii” (v. 31). Într-o lume a recompenselor fabuloase, a Premiilor Oscar și Nobel, sugestia biblică pare că ar subevalua meritele performante ale celei care uimește prin eficiență și rezultate. Deși este concentrată pe asigurarea hranei, a îmbrăcămintei, a cultivării pământului, investind și reinvestind, dominanta este alta: femeia cinstită este preocupată de... relații și de dezvoltarea caracterului ei, de al celor din familie și din afara ei. Ea face bine bărbatului ei (v. 12), ea are grijă de cel nenorocit (v. 20), ea deschide gura cu înțelepciune și are învățături plăcute (v. 26), veghează asupra celor din casa ei (v. 27) și se teme de Domnul (v. 30). Dăruirea ei este în centrul acestui peisaj de caracter, iar privilegiul de a dărui este oferit și altora. Oare este mulțumită cu răsplata sugerată de opinia bărbatului, care este bine văzut la porți din cauza ei? Deși nu ni se spune prea clar care era rolul bărbatului în casă și în societate, deși pare un personaj secundar (intuim din relatare că era un mare demnitar), totuși întreaga energie a femeii cinstite pare îndreptată pentru a oferi imagine și cinste bărbatului ei. Nu urmărește cu ostentație să atragă atenția asupra ei prin elemente exterioare, care să-i dea valoare. Interesant, ea se bucură și este fericită când asigură binele altora. Nu cumva acesta e conceptul cerului? Iar femeia cinstită nu e cumva un mesager al cerului?

O FEMEIE CINSTITĂ
GEORGE UBA

FEMEIA ESTE O ILUSTRAȚIE STRĂLUCITĂ A BISERICII CARE ÎNTRUCHIPEAZĂ CURĂȚIA ȘI FRUMUSEȚEA MORALĂ A SOȚULUI EI, HRISTOS. TOT CE FACE ESTE PENTRU A-L ÎNĂLȚA PE BĂRBATUL EI, CARE DEȚINE CHEILE PORȚILOR ÎMPĂRĂȚIEI.

Parabola parabolelor

Iată femeia cinstită! Iată biserica! E o ilustrație strălucită a celei care întruchipează curăția și frumusețea morală a soțului ei, Hristos. Tot ce face este pentru a-L înălța pe Bărbatul ei, care deține cheile porților Cetății. Ea, biserica, personificată de femeie, dă hrană potrivită celor din casa ei, învățătura care dă viață veșnică, se ocupă de cei nenorociți de asaltul păcatului (v. 20), asigură hainele faptelor curate și vinde „cingătorile” adevărului (Efeseni 6:14). Lucrează un ogor care are în el o comoară, găsită în timp ce-l pregătea de semănat, vinde tot ce are și-l cumpără, după ce l-a deșelenit (vinde tot ce este firesc pentru a cumpăra aurul credinței). Preocupările acestei biserici sunt atât de opuse altor femei (biserici), încât este nominalizată ca... „infractor”, ca una care calcă rânduielile spirituale de sorginte umană. Dar ea, femeia–biserică, este singura cu care este căsătorit Bărbatul porților Împărăției și singura care Îi aduce slavă. De aceea, El îi oferă puterea să facă ceea ce face din ea „o femeie cinstită”! ■

George Uba este pastor pensionar.

CA_martie_2016.indd 21 25/02/2016 12:46:10

VAGABONDAJUL SPIRITUAL

Drama îndepărtării de Dumnezeu

În peisajul literar și virtual, de câțiva zeci de ani încoace, întrebările legate de Dumnezeu și rostul omului pe pământ au devenit din nou o modă. *De ce suntem aici? Cât din univers putem cunoaște? Care sunt dovezile existenței lui Dumnezeu? Dacă El e bun, care e rostul suferinței?* Justificarea unor răspunsuri la aceste dileme e ușor de găsit. Mai trist este faptul că întreaga căutare tinde să nu fie altceva decât un flirt cu îndoiala. Filosoful și poetul Henry David Thoreau a devenit renumit pentru următoarea sintagmă: „Majoritatea oamenilor trăiesc într-o disperare tăcută." În 1854, după ce și-a petrecut doi ani în pădurile Walden Pond, Massachusetts, scria în cartea sa: „Am vrut să trăiesc doar aspectele esențiale ale vieții... Nu am vrut ca, apropiindu-mă de moarte, să realizez că nu am trăit cu adevărat."[1] Scepticismul își are rostul lui chiar și în religie. Nu poți susține o doctrină dacă, mai întâi, nu a trecut testul propriului scepticism. Renunțarea la căutare, la rațiunea ei și la scop e cel mai dăunător lucru pentru spiritul uman. Trăirea cu adevărat este chemarea lui Dumnezeu pentru fiecare suflet de pe pământ.

RENUNȚAREA LA CĂUTARE, LA RAȚIUNEA EI ȘI LA SCOP E CEL MAI DĂUNĂTOR LUCRU PENTRU SPIRITUL UMAN. TRĂIREA CU ADEVĂRAT ESTE CHEMAREA LUI DUMNEZEU PENTRU FIECARE SUFLET DE PE PĂMÂNT.

Pot și singur

Ateul nu e decât întruchiparea *nebunului* biblic, care zice în inima lui (sau în gura mare) că **nu există** Dumnezeu. Contradicțiile într-un astfel de om sunt năucitoare. În timp ce se prezintă o natură lipsită de scop, sens și adevăr ultim (certitudini), ni se spune că Dumnezeu nu există (certitudine). De la stupiditatea unei întrebări cu privire la scop, unii migrează, în acest vagabondaj ideologic, înspre afirmarea unei certitudini fără oferirea unei dovezi. Povara dovedirii este pusă asupra credinciosului.

O dramă la fel de mare se produce în categoria agnosticilor. Pentru că unii au prețuit atât de mult scepticismul, această etapă intermediară s-a fundamentat și a devenit un mod de viață. „El nici nu crede în Dumnezeu, dar nici nu poate spune că nu crede."[2] Poate însă omul trăi cu incertitudini definitive, interminabile? Trist este că domeniul cunoașterii lui Dumnezeu este evitat; bucuria descoperirii Creatorului este ridiculizată tocmai de cei care spun că e posibil ca adevărul să fie găsit oriunde. Atunci de ce nu aici? De ce nu în credința într-un Dumnezeu iubitor?

CA_martie_2016.indd 22 25/02/2016 12:46:11

Agnosticii moderni, spre deosebire de înaintașii lor, promovează faptul că întrebările importante ale vieții nu sunt deloc atât de vitale pe cât credem. Adesea se afirmă că ele sunt chiar prostești și ne pierdem vremea încercând să le dăm de capăt (argumente împrumutate și de promotorii ateismului contemporan în momentul în care discuția ajunge într-un punct mort). Richard Dawkins spunea cu privire la întrebările despre origini și rostul vieții oamenilor: „Este o întrebare copilărească, prostească, să vorbim despre un scop al vieții. Odată cu maturizarea noastră, am învățat să ne debarasăm de acest mod de gândire."[3] Cu toate acestea, confruntați cu o societate ce manifestă un spirit acut al valorii, al dorinței puternice după un scop și împlinirea acestuia prin forțe proprii, gânditorii au venit cu o soluție deosebită – nobila minciună. Într-un discurs ținut în 1991 la Academia Americană pentru Dezvoltarea Științei, L. D. Rue spunea că această minciună constă în „conceptul că trebuie să trăim dincolo de interesul personal, dincolo de ego-ul nostru, dincolo de familie, națiune sau rasă".[4] Este o minciună pentru că propune un scop, un adevăr universal. Astfel, minciuna e necesară pentru supraviețuirea noastră. Întrebarea rămâne: Cum poate avea noimă așa ceva? Cum poate un agnostic/ateu să trăiască cu o asemenea viziune despre viață, una care presupune în același timp luciditatea lipsei de scop și minciuna necesară pentru coerență socială?

Moralitate *ad-hoc*

Îndepărtarea de Dumnezeu poate părea rațională, chiar justificată. Principiile ce conduc societatea și responsabilitatea individuală sunt și ele subiective. Fiecare își făurește o moralitate individuală, la care poate renunța sau nu în interacțiunea cu ceilalți. Cârma care ghidează ființa ajunge să fie reprezentată de simțuri; descoperirea planului divin pentru viața umană ajunge un fel de glumă infantilă. Cu toate acestea, provocările societății sunt evidente; confruntarea binelui comun cu binele individual este din ce în ce mai puternică.

Fără un punct de referință, orice noțiune de moralitate este suspendată. Dacă suntem niște accidente ale naturii, înseamnă că nu avem nicio obligație morală față de celălalt. Astfel, lăcomia, egoismul și discriminarea nu pot fi condamnate. Ce îmi face mie plăcere e lege. Cine poate trăi într-o asemenea societate? Izvorul moralității autentice este caracterul lui Dumnezeu. Fără El, totul se rezumă la cheful de moment și interesul personal.

Discrepanțele din Biblie cu privire la acțiunile lui Dumnezeu au fost și ele speculate, pentru ca spiritualitatea venită dintr-o moralitate reprezentată de Creator să fie și ea nedorită. Ce nevoie ai de un Dumnezeu care veșnic Se contrazice, care în Vechiul Testament e cu totul diferit față de Noul? Retragerea în carapace atunci când există o astfel de întrebare nu face bine nimănui. Mărturia mea și a ta trebuie să fie clară. Evitarea răspunsului prin invocarea credinței nu ajută. Vocea mea trebuie să se audă în apărarea credinței mele. Iubirea de Dumnezeu este direct proporțională cu înțelegerea Lui.

TATĂL ȘI FIUL RISIPITOR
PAUL BALABAN

Mai e timp

Biserica este o pepinieră a spiritului; un loc în care fiecare își poate găsi rostul intelectual, social și spiritual. Tânărul are nevoie de un mentor, un îndrumător în ce privește cunoașterea lui Dumnezeu și Biblia. Nimeni nu ajunge vagabond peste noapte. Îndepărtarea de Dumnezeu nu vine pe neașteptate. Însă ea poate fi prevenită prin dăruirea și grija bisericii. Neglijența nu poate fi scuzată. Sufletele nu sunt mașini ce pot fi la fel de ușor reparate. Dumnezeu a investit enorm în noi și merită să depunem eforturi pentru fiecare.

ÎNDEPĂRTAREA DE DUMNEZEU POATE FI PREVENITĂ PRIN DĂRUIREA ȘI GRIJA BISERICII. NEGLIJENȚA NU POATE FI SCUZATĂ. SUFLETELE NU SUNT MAȘINI CE POT FI LA FEL DE UȘOR REPARATE. DUMNEZEU A INVESTIT ENORM ÎN NOI ȘI MERITĂ SĂ DEPUNEM EFORTURI PENTRU FIECARE.

De prea multe ori, înstrăinarea de adventism nu înseamnă alipirea de comunitățile baptiste, penticostale sau ortodoxe, ci atașarea de o formă sau alta de ateism/agnosticism. Pseudoînțelepciunea din ele pare a sătura sufletul, însă lasă un gust amar în ce privește rostul ființei și scopul existenței. În efervescența vieții, unii se pot despărți de Dumnezeu și biserică, iar credinciosul nu trebuie să fie mustrătorul de serviciu, ci acel părinte care înțelege alergarea unui fiu/fiică ce-și risipește intelectul și energia. Atitudinea tatălui din Pilda fiului risipitor merită reeditată în fiecare din noi. ■

[1] Henry David Thoreau, *Walden: Or, Life in the Woods*, p. 68.

[2] William L. Rowe în *Routledge Encyclopedia of Philosophy*, Londra, 1998.

[3] Dezbatere cu William Lane Craing, https://www.youtube.com/watch?v=Uaq6ORDx1C4.

[4] Loyal D. Rue, *The Saving Grace of Noble Lies*, februarie, 1991.

Paul Balaban este pastor în Conferința Banat.

CA_martie_2016.indd 23 25/02/2016 12:46:12

DOCTRINA DIN DANIEL 8:14 ȘI IMPLICAȚIILE EI

Introducere recapitulativă

În articolele anterioare ale revistei noastre, a fost subliniată diferența dintre crez și mărturisire de credință, precum și diferența dintre lista principiilor de credință adventistă (mărturisirea de credință) și „stâlpii credinței", sau „vechile pietre de hotar" (*landmarks*). Acești stâlpi ai credinței, așa cum a afirmat Ellen White, sunt:

1. „curățirea sanctuarului care se desfășoară în cer și care are legătură hotărâtă cu poporul lui Dumnezeu de pe pământ";
2. „zborul primului, al celui de-al doilea și al celui de-al treilea înger, desfășurând standardul care poartă inscripția Poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus";
3. „templul lui Dumnezeu văzut în cer de către poporul Său iubitor de adevăr, precum și chivotul, conținând Legea lui Dumnezeu. Lumina Sabatului poruncii a patra a strălucit puternic pe calea călcătorilor Legii lui Dumnezeu";
4. „adevărul că cei nelegiuiți nu posedă nemurirea este, de asemenea, o altă veche piatră de hotar."

ÎNȚELEGEREA CORECTĂ A SLUJIRII (LUI ISUS) DIN SANCTUARUL CERESC ESTE TEMELIA CREDINȚEI NOASTRE.

Enumerând subiectele de mai sus, Ellen White spunea: „Nu-mi vine în minte alt punct de credință care să poată fi adăugat la categoria *vechile pietre de hotar*."[1]

O doctrină numai pentru înțelepți

Într-un articol din 1850, James White afirma că profeția celor 2 300 de zile din Daniel 8:14 a fost și a rămas principalul pilon al credinței adventiste.[2] Iar Ellen White confirma, în 1902: „Înțelegerea corectă a slujirii (lui Isus) din sanctuarul ceresc este temelia credinței noastre" (*Evanghelizare*, p. 221).

Această *curățire* a sanctuarului, înțeleasă ca metaforă a judecății, este etapa culminantă și ultimă a marelui conflict cosmic dintre forțele binelui și ale răului – contextul biblic și spiritual al întregii teologii adventiste. De aceea, doctrina sanctuarului (a judecății) este cadrul teologic al tuturor celorlalte doctrine adventiste, conferindu-le acestora o importanță escatologică, așa cum se va dovedi pe parcursul acestei serii de articole. Doctrina despre sanctuar și judecată, bine înțeleasă, este cadrul și coroana înțelegerii biblice a Evangheliei.

Spațiul nu ne permite să intrăm în detaliile exegetice ale acestei teologii unice.[3] Vom aduce în discuție însă elemente istorice și teologice care să ne ajute să privim doctrina cu mai mult interes, cu mai multă grijă și cu simț practic. Ne adresăm aici celor care cunosc doctrina sanctuarului, sau cred că o cunosc.

Istoria și experiența au lăsat o impresie universală că doctrina adventistă a sanctuarului este complicată, dificilă, pretențioasă, atât pentru novici, cât și pentru profesioniști. În mod special, cei care au (sau care au adoptat) un alt context teologic în locul conflictului cosmic nu mai pot vedea relevanța acestei doctrine. Dintr-o anumită perspectivă „evanghelică", ea nu ar avea sens. Dar ce Evanghelie apărăm?[4] O înțelegere corectă a Evangheliei nu poate fi în afara contextului marelui conflict dintre bine și rău.

Să nu uităm că Dumnezeu a ascuns anumite lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-a descoperit pruncilor (Luca 10:21). În viziunea lui Daniel, Hristosul preexistent – îmbrăcat în alb, ca pontiful israelit în Ziua Ispășirii – vorbind despre oracolul timpului fixat (cf. Daniel 8:14,26; 12:8), îi reamintește profetului că secretul timpului va rămâne acoperit până la timpul sfârșitului (Daniel 12:4,9). Dar chiar și atunci (adică acum, în timpul sfârșitului), după cum avertizează Pontiful ceresc, „toți cei răi nu vor înțelege, ci cei înțelepți vor înțelege" (Daniel 12:10).

Expresia ebraică *yāḇīnū* (vor înțelege) are adesea sensul: „vor lua aminte" (cf. Psalmii 28:5; 92:6; Proverbele 14:15), „vor discerne" (Iov 6:30) sau „vor face pe alții să ia aminte" (cf. Daniel 11:33; Isaia 28:9). Domnul nu a pus aici un premiu pe indicele de inteligență, nici pe capacitățile academice sau didactice ale cuiva, ci este vorba despre atitudinea spirituală, ca în Proverbele 29:7; Isaia 32:4. Avertizarea folosește aceeași exprimare ca în Proverbele 28:5: „Oamenii răi nu înțeleg deloc dreptatea (judecata), dar cei ce-L caută pe Yahwé înțeleg totul."[5]

Înțelepții din profeția lui Daniel nu sunt neapărat savanți, ci „înțelepții poporului", „care

CA_martie_2016.indd 24 25/02/2016 12:46:12

vor cunoaște pe Dumnezeu" și care, sub mari amenințări, „vor învăța pe mulți" (Daniel 11:32-33). Ei sunt „înțelepții poporului" care vor lumina bolțile veșniciei, după ce aici, jos, au luminat pe alții să aleagă calea dreptății (Daniel 12:3).[6]

Înțelepții au limite, dar rămân înțelepți

Există o prejudecată generală că sursa doctrinei sanctuarului și a judecății ar fi darul profetic al lui Ellen White sau, cel puțin, că acest mesager al Domnului ar fi avut ultimul cuvânt în definirea scrisă a acestei doctrine. Realitatea istorică este alta. Interpretarea adventistă a pasajului din Daniel 8:14 are la bază contribuții importante aduse de-a lungul secolelor de diferiți învățați, cum ar fi cei care au aplicat codul zi-an (Ezechiel 4:6) la profețiile apocaliptice, inclusiv la cele 2 300 de zile din Daniel 8:14[7]; care au descoperit începutul sincron al celor 2 300 de zile (din Daniel 8) și al celor 70 de săptămâni (din Daniel 9)[8], și astfel au calculat sfârșitul perioadei profetice pentru anii 1843/1844/1847[9] ori au clarificat diverse alte detalii ale profeției.

William Miller

William Miller (1782–1849)[10] a studiat această profeție între anii 1816 și 1822, după care și-a publicat concluziile în scris începând cu anul 1822. În afară de propriul său studiu biblic și istoric, Miller a fost încurajat, în 1836, și de comentariul prezbiterianului William C. Davis (South Carolina, 1811), care publicase că în anul 1847 va avea loc sfârșitul papalității și restaurarea adevăratei închinări.

Unii comentatori contemporani cu Miller prevedeau că la sfârșitul celor 2 300 de zile-ani va avea loc curățirea Ierusalimului și a Țării Sfinte de islam[11], iar alții așteptau la aceeași dată curățirea bisericii și a lumii de papism la „Armaghedon"[12], începutul mileniului[13] și a doua venire a lui Hristos.[14] Dar toți aceștia vedeau momentul ca pe o mare ocazie de restaurare a lui Israel și de mântuire a lumii, fie că fixau Parusia la sfârșitul mileniului apocaliptic, fie că înțelegeau domnia milenială a lui Hristos *pe pământ* ca o nouă ocazie de pocăință.

Miller, de asemenea, credea că domnia milenială a lui Hristos va avea loc pe pământ, dar, spre deosebire de alții, el argumenta cu Biblia că ocazia mântuirii și pocăința sunt posibile numai *înainte de* venirea Domnului. Astfel, venirea lui Isus era concepută de Miller ca o judecată divină: mântuire pentru unii și foc nimicitor pentru alții. Tocmai acest accent a făcut atât de eficientă predicarea lui Miller. Era mesajul „ceasului judecății".[15]

Miller înțelegea sanctuarul din Daniel 8 ca un simbol al bisericii, identificată de el cu templul (sau cu Ierusalimul) ceresc care va coborî pe pământ (Galateni 4:26; Apocalipsa 21:10). Expresia „sanctuarul va fi curățit" o accepta și în sensul ebraic („va fi îndreptățit")[16], după care preciza:

> „Deoarece profeții sau apostolii nu ne-au lăsat niciun cuvânt că după al doilea templu, zidit de Zorobabel, ar fi vreodată construit un al treilea; cu excepția aceluia care coboară din cer, care este unul spiritual, fiind mama noastră a tuturor (evrei și neamuri); și care este liber. Iar când Noul Ierusalim este făcut desăvârșit, atunci noi vom fi curățiți și îndreptățiți; după cum zice Pavel în Filipeni 3:20,21. […] Prin aceste texte (și mai multe s-ar putea cita), vedem că sanctuarul spiritual nu va fi curățat până la a doua venire a lui Hristos; atunci tot Israelul va fi înviat, judecat și îndreptățit în ochii Lui."

DOCTRINA SANCTUARULUI
FLORIN LAIU

ÎNȚELEGÂND JUDECATA LUI DUMNEZEU EXCLUSIV CA SATISFACEREA DREPTĂȚII PRIN PEDEPSIREA CELOR NEPOCĂIȚI ȘI SALVAREA CELOR POCĂIȚI, EVENIMENTUL JUDECĂȚII A FOST CONFUNDAT DE CĂTRE WILLIAM MILLER CU A DOUA VENIRE.

Este remarcabil că Miller nu accepta ideea restaurării Templului iudaic la sfârșitul celor 2 300 de ani și că vorbea în schimb despre un moment de judecată și îndreptățire. Din nefericire, el n-a putut observa o legătură între judecata cu cărți deschise în Daniel 7 și judecata pe care o vedea în Daniel 8:14. Ca și astăzi, era dominantă, ba chiar exclusivă printre evanghelici, credința că judecata lui Dumnezeu nu este un proces, ci un eveniment (o pedeapsă), că numai cei răi vor fi judecați și că judecata este condamnarea și pedepsirea celor răi, fără a fi judecați în adevăratul sens, într-un proces legal, cu investigații, apărare etc.

Susținând doctrina nemuririi sufletului, cu răsplătirile specifice după moarte, precum și judecarea/îndreptățirea sfinților în Hristos numai prin ispășirea de pe cruce și fără cercetare, Miller și asociații săi evanghelici de diverse confesiuni nu puteau vedea necesitatea unui adevărat proces pentru morți și pentru vii, pentru sfinți și pentru păcătoși, așa cum arată Scriptura (Eclesiastul 12:14; Daniel 7:10; 12:1; Apocalipsa 3:5; 6:9-11; 20:12). Așadar, înțelegând judecata lui Dumnezeu exclusiv ca satisfacerea dreptății prin pedepsirea celor nepocăiți și salvarea celor pocăiți, evenimentul judecății a fost confundat cu a doua venire. Pământul avea să fie curățit cu foc.

CA_martie_2016.indd 25 25/02/2016 12:46:12

Miller dovedește că avea cunoștință de cele două traduceri diferite ale versetului din Daniel 8:14 (1. curățit, sau 2. îndreptățit), ceea ce era cunoscut de toți cititorii, deoarece unele versiuni engleze ale Bibliei, referitor la termenul „curățit", menționau pe margine: *or justified* (sau îndreptățit). El nu a ales între aceste două posibilități, ci le-a aplicat pe amândouă. Este ciudat că, având cunoștințe destul de bune despre sanctuar, a putut ajunge la concluzia că sanctuarul curățit înseamnă pământul curățit prin foc la a doua venire.

Miller a calculat corect cifrele majore legate de această profeție, a folosit corect anul 457 î.Hr. (cf. Ezra 7) ca punct de plecare pentru cei 490 de ani din Daniel 9 și pentru cei 2 300 de ani din Daniel 8. În detaliu însă, el avea unele interpretări foarte hazardate, care nu mai sunt admise de mult timp. El deducea sfârșitul lumii în 1843–1844 și din alte texte biblice, pe care în mod greșit le interpreta profetic. De exemplu, după calculul său, în 1843 s-ar fi împlinit 6 000 de ani de la facerea lumii, după care urma doar adăugarea celui de-al șaptelea mileniu, prin venirea lui Isus.

LUI WILLIAM MILLER I S-A DAT ÎNCEPUTUL LANȚULUI PROFETIC ȘI A FOST CĂLĂUZIT SĂ CAUTE DUPĂ FIECARE VERIGĂ.

Perioada de „șapte vremuri" (7 ani = 2 520 zile) din Daniel 4, despre care Scriptura spune că s-au împlinit cu regele Nabucodonosor, era calculată de Miller ca simbolizând 2 520 de ani, care ar începe cu pedepsirea evreilor de către asirieni (677 î.Hr.) și s-ar încheia în 1843. Aceleași șapte vremi pe care le încheia în 1843, le găsea Miller și în Leviticul 26:18, unde expresia „de șapte ori" este în engleză „seven times" (!).

O explicație originală a lui Miller, căreia el îi oferă mult spațiu în cunoscutul său comentariu, este ideea că „jertfa necurmată" din Daniel 8 (și din cap. 11 și 12) ar trebui înțeleasă ca referire la Roma păgână, interpretare care i-a fost sugerată de o analogie între profețiile lui Daniel (8:11; 11:31; 12:11) și profeția lui Pavel (2 Tesaloniceni 2:6-8) și observând că termenul *sacrifice* („jertfa") era scris cu italice în Biblia sa, ca semn că era „adăugat de înțelepciunea omenească".

O serie din interpretările lui Miller nu le mai acceptăm astăzi, chiar dacă există încă unii care în zilele noastre se reîntorc la interpretări millerite de mult abandonate. În ciuda unor greșeli explicabile pe care le-a făcut acest om al lui Dumnezeu, Ellen White a afirmat că Dumnezeu l-a condus în studiul care a dat bisericii așteptarea din 1843–1844. Lui Ellen White i s-a arătat în viziune că îngerii lui Dumnezeu l-au călăuzit adesea pe Miller nu doar în convertirea și predicarea sa, ci și în studiul profețiilor biblice: „I-au călăuzit mintea, i-au deschis înțelegerea unor profeții care fuseseră socotite obscure", „i s-a dat începutul lanțului profetic și a fost călăuzit să caute după fiecare verigă".[17] Această declarație este foarte importantă, deoarece atât Ellen White, cât și ceilalți pionieri erau de acord că Miller nu fusese corect în toate interpretările.

Owen Crosier

Unele dintre interpretările lui Miller aveau să fie corectate de Samuel Snow în vara lui 1844, acesta adăugând, la rândul lui, unele erori pe care nu le mai discutăm. Dar principalul comentator, căruia îi datorăm în cea mai mare parte interpretarea adventistă actuală a fost Owen Crosier.

După luni de studiu biblic și influențat de experiența lui Hiram Edson, din 23 octombrie 1844, Crosier a publicat între anii 1845–1847 primul studiu care stă la baza doctrinei noastre despre Daniel 8:14. Ellen White mărturisea în scris la 21 aprilie 1847:

> „Domnul mi-a arătat în viziune, cu peste un an în urmă, că fratele Crosier are adevărata lumină asupra curățirii sanctuarului etc. și că era voia Lui ca fratele Crosier să difuzeze înțelegerea pe care acesta ne-a dat-o în numărul special al revistei *Day-Star* din 7 februarie 1846. Mă simt deplin autorizată de Domnul să recomand fiecărui sfânt acest număr special."[18]

Ce aducea nou Crosier? Înainte de toate, el afirma existența unui sanctuar ceresc și vedea o analogie între cele două tipuri de servicii din sanctuarul pământesc și cele două faze ale slujirii lui Isus în sanctuarul ceresc. A doua fază a slujirii cerești, comparabilă cu curățirea sanctuarului din Leviticul 16 (Ziua Ispășirii), a identificat-o cu ceea ce fusese prevăzut în Daniel 8:14. Astfel, Isus, în 1844, începuse o slujire similară celei din Ziua Ispășirii. El nu trebuia să iasă din Sfânta Sfintelor în 1844, ci abia atunci trebuia să intre acolo.

De asemenea, Crosier afirma că ispășirea nu s-a făcut la cruce, ci atunci a fost adusă numai Jertfa pentru păcat. Ispășire s-ar numi doar ceea ce face Isus în sanctuarul ceresc din 1844. De asemenea, Crosier făcea distincție între iertarea păcatelor (prin jertfă) și ștergerea lor (în Ziua Ispășirii), în tip și în antitip. Crosier sublinia, de asemenea, că sanctuarul ceresc are două încăperi, în analogie perfectă cu cel pământesc și potrivit cu expresia grecească din Evrei (*hághia* „locuri sfinte").

Referitor la „jertfa necurmată" (*tamid*), Crosier nu accepta poziția lui Miller, ci a revenit la poziția protestantă mai veche: jertfa necurmată identifica-

CA_martie_2016.indd 26 25/02/2016 12:46:12

tă în jertfa lui Isus. Sunt multe alte detalii ale teologiei lui Crosier, diferite de ale lui Miller. Unele sunt diferite și de înțelegerea noastră actuală.

Rămâne întrebarea, ca și în dreptul lui Miller, până unde putem spune „amin" teologiei lui Crosier. Deși studiul publicat de el a fost recomandat de inspirația lui Ellen White, pionierii nu au acceptat neapărat tot ce scrisese el în articol, astfel că, la următoarele retipăriri, ei l-au scurtat.

Moștenitorii lui Crosier

Principalii cercetători care au continuat studiul doctrinei sanctuarului au fost John Andrews (1872) și Uriah Smith. Andrews a preluat într-o manieră proprie studiul lui Crosier, iar Smith a continuat studiul lui Andrews. Prin comentariul său devenit clasic, Smith a avut cea mai mare influență și a fost considerat mult timp de adventiști ca fiind inspirat, deoarece Ellen White afirmase, ca și în cazurile Miller și Crosier, că Smith fusese călăuzit de îngerii lui Dumnezeu.

Nu este însă niciun secret că, dacă intrăm în detalii, înțelegerea și explicarea actuală a doctrinei sanctuarului nu respectă întocmai nici pe Andrews, nici pe Smith. Ei încă păstrau unele idei de la Miller și de la Crosier, pe care biserica de astăzi le-a părăsit de mult (de exemplu, jertfa necurmată identificată cu păgânismul, ispășirea făcută în sanctuar, nu la cruce etc.).

Să renunțăm la orice cercetare a profeției/doctrinei și să ne raportăm exclusiv la înțelegerea lui Ellen White? Întrebarea este provocatoare și s-ar putea adăuga multe asemenea întrebări legitime. Ce facem cu cazul în care Ellen White pare să confirme înțelegerea lui Miller despre „necurmată", dar care, după 60 de ani, afirma că nu primise nicio lumină cu privire la acest subiect?[19]

Cu toate sursele disponibile și spiritualitatea sa, Miller s-a dovedit limitat. Pe undeva a greșit. Nu a fost în stare să înțeleagă valoarea Sabatului, a nemuririi condiționate și curând a murit în Hristos. Samuel Snow, din nefericire, a părăsit adventismul, devenind shaker (!), iar Crosier s-a întors și el curând la o versiune de evanghelicalism, abandonând atât doctrina sanctuarului, cât și Sabatul biblic. Toți aceștia fuseseră conduși de îngeri buni, dar nu au fost în stare să meargă până la capăt.

Astăzi avem nevoie mai mult ca oricând să ne clarificăm, fiecare în parte și împreună, acest subiect, în măsura suficientă, practică, în care să fim numărați printre înțelepți. Avem destulă lumină și avem înaintea noastră o experiență vastă, atât de progres, cât și de greșeli din care putem învăța. Fixismul, înțepenirea, nu este o virtute supremă.

Ce credem și mărturisim astăzi

Potrivit publicațiilor oficiale, articolul 24 al mărturisirii noastre de credință sună astfel:

> „Există un sanctuar în ceruri, adevăratul cort, ridicat nu de un om, ci de Domnul (Evrei 8:2). Hristos slujește în el, în favoarea noastră, punând la dispoziția credincioșilor binefacerile jertfei Sale ispășitoare, care a fost adusă pe cruce o dată pentru totdeauna. La înălțarea Sa, a fost inaugurată activitatea Sa de Mare-Preot pentru noi și Și-a început lucrarea de mijlocire, care era prefigurată de lucrarea marelui-preot din Locul Sfânt al sanctuarului pământesc.
>
> În 1844, la sfârșitul perioadei profetice de 2 300 de zile, El a intrat în cea de-a doua și ultima fază a slujirii Sale ispășitoare, care era prefigurată de lucrarea marelui-preot în Locul Preasfânt la Ziua Ispășirii, în sanctuarul pământesc. Aceasta este o lucrare de judecată de cercetare (Daniel 7:10; Matei 22:11; Ioan 5:22; Romani 14:10; 2 Corinteni 5:10; 1 Petru 4:17; Apocalipsa 6:10-11) care face parte din dispoziția (procedura) finală, decisivă, privitoare la toate păcatele, simbolizată de curățirea vechiului sanctuar ebraic în Ziua Ispășirii (Leviticul 16). În acel serviciu simbolic, sanctuarul era curățat cu sângele jertfelor animale, dar lucrurile cerești sunt curățate cu jertfa desăvârșită a sângelui lui Isus (Evrei 9:23).
>
> Judecata de cercetare le arată ființelor cerești cine dintre cei morți a adormit în Hristos și, prin urmare, este învrednicit în El de prima înviere (Apocalipsa 20:5-6). De asemenea, judecata de cercetare arată cine dintre cei vii este în Hristos, păzind poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus (Apocalipsa 14:12), și prin urmare este gata, în El, pentru a fi înălțat fără moarte în cerul Împărăției Sale veșnice. Judecata aceasta apără dreptatea lui Dumnezeu în salvarea acelora care cred în Isus. Ea declară că aceia care au rămas credincioși lui Dumnezeu vor primi Împărăția. Terminarea acestei slujiri a lui Hristos va marca încheierea timpului de probă (sau de har) pentru oameni înainte de a doua venire."[20]

Mărturisire, nu dogmă

Trebuie să ne reamintim că mărturisirea de credință este rezultatul cercetării noastre comune din trecut și prezent, experiența istorică a întregii comunități a credinței, confirmată de Duhul Sfânt. Mărturisirea noastră nu pretinde a avea

MĂRTURISIREA DE CREDINȚĂ ESTE REZULTATUL CERCETĂRII NOASTRE COMUNE DIN TRECUT ȘI PREZENT, EXPERIENȚA ISTORICĂ A ÎNTREGII COMUNITĂȚI A CREDINȚEI, CONFIRMATĂ DE DUHUL SFÂNT.

CA_martie_2016.indd 27 25/02/2016 12:46:12

ultimul cuvânt asupra unui subiect biblic, nu blochează continuarea investigației, ci este doar recunoașterea publică a celei mai bune cunoștințe pe care o are biserica la un moment dat. De aceea, biserica, adunată în sesiune generală, se întâmplă uneori să reformuleze doctrina, pentru a exprima cât mai exact și mai actualizat înțelegerea majorității delegaților.

Este normal și de dorit ca înțelegerea învățăturii Scripturii și explicarea cât mai convingătoare a acestei învățături să progreseze. În mod special, metodologia și logica cercetării noastre (mai simplificate sau mai tehnice), cu toată bateria de dovezi biblice (explicite și implicite), sunt supuse îmbunătățirii.

Doctrina sanctuarului nu a făcut excepție. Nicio piatră de hotar a credinței noastre nu a căzut din cer cu tot cu explicații, ci fiecare din ele este produsul experienței familiei noastre de credință. O experiență a creșterii, în care păstrăm cu prețul vieții ceea ce se dovedește de neclintit, fără să ridicăm la nivel de munți anumite detalii care nu sunt esențiale. ■

NICIO PIATRĂ DE HOTAR A CREDINȚEI NOASTRE NU A CĂZUT DIN CER CU TOT CU EXPLICAȚII, CI FIECARE DIN ELE ESTE PRODUSUL EXPERIENȚEI FAMILIEI NOASTRE DE CREDINȚĂ. O EXPERIENȚĂ A CREȘTERII, ÎN CARE PĂSTRĂM CU PREȚUL VIEȚII CEEA CE SE DOVEDEȘTE DE NECLINTIT, FĂRĂ SĂ RIDICĂM LA NIVEL DE MUNȚI ANUMITE DETALII CARE NU SUNT ESENȚIALE.

[1] E. G. White, *Counsels to Writers and Editors* (SE, Sfaturi pentru Editori), p. 30: MS 13/1889. La prima vedere, scrierile pionierilor nu concordă în identificarea acestor puncte distinctive ale credinței adventiste. De exemplu, James White, în *Review* (15 august 1854) a menționat cinci fundamente 1. Sola Scriptura; 2. Legea neschimbătoare a lui Dumnezeu, cuprinzând Sabatul; 3. A doua venire premilenială a lui Isus și învierea drepților; 4. Restaurarea postmilenială a paradisului pe pământ; 5. Nemurirea este numai prin Hristos și va fi dată sfinților la înviere. Dintre aceste cinci fundamente însă, primul este principiul protestant tradițional, și nu distinctiv adventist. În 1859, o comunitate AZS din Michigan își exprima în scris convingerile distinctive astfel: 1. A doua venire; 2. Sabatul; 3. Judecata; 4. Starea inconștientă a morților; 5. Darurile Duhului.
Morris Venden (1982), probabil după Proverbele 9:1, enumera șapte stâlpi: 1. Judecata de cercetare; 2. Sanctuarul, care pune în lumină această judecată; 3. Soliile celor trei îngeri din Apocalipsa; 4. Legea lui Dumnezeu; 5. Credința lui Isus; 6. Sabatul; 7. Starea morților și 8. Darul special al profeției. Comparând aceste enumerări de 5-7 puncte cu cei patru „stâlpi" ai credinței, așa cum și-i amintea Ellen White în 1889, afirmațiile sunt cam aceleași. Deosebirea esențială este că Ellen White le descrie în context și limbaj apocaliptic, în timp ce James White și ceilalți le descriu într-un limbaj doctrinar obișnuit. Altă deosebire ar fi aceea că unele liste introduc și darurile Duhului sau darul profeției, enumeră Sabatul ca articol separat de subiectul Legii și separat sanctuarul de judecată.

[2] James White, „Our Present Position", *Review and Herald*, 1/2 (decembrie 1850), 13–15.

[3] Manualele de doctrină expun de obicei dovezile biblice pe care le avem. Studii teologice complexe s-au adăugat pentru a confirma și rafina metodologia. Vezi, de exemplu, cele din seria DARCOM, publicate de Biblical Research Institute: www.adventistbiblicalresearch.org/shop/daniel-and-revelation-7-volume-set.

[4] Teologia evanghelică este modul în care evanghelicii (baptiști și alte confesiuni similare) înțeleg Evanghelia, ca fiind definită exclusiv de anumite afirmații polemice selectate din epistolele lui Pavel. Adventiștii înțeleg Evanghelia printr-o citire armonioasă a întregii Scripturi, avându-și centrul teologic în învățăturile lui Isus, într-o percepție echilibrată a tuturor afirmațiilor lui Pavel și ale celorlalți apostoli, în cadrul trasat de profețiile lui Daniel și ale cărții Apocalipsa.

[5] Vezi și Isaia 44:18; Deuteronomul 32:29.

[6] Termenul ebraic folosit este *maśkīl* = deștept, ager, pătrunzător, atent, cuminte, iscusit, care reușește (își îndeplinește cu cinste obligațiile: 1 Samuel 18:5).

[7] Tychonius (sec. IV), Beda (sec. VIII), Haymo de Halberstadt, Berengaud, Nahawendi (sec. IX), Saadia Gaon, Yefet ben Ali (sec. X), Bruno de Segni, Joachim de Flora (sec. XII), Rașbaț, Don Isaac Abrabanel (sec. XV). Cele 2 300 de zile au fost interpretate ca ani pentru prima dată de un călugăr anonim din Michelberg (Bamberg), urmat de Arnaldo de Villanueva și Pierre de Jean Olivi (sec. XIII), Ubertino de Casale (sec. XIV). Au susținut de asemenea codul zi-an: Nicholas de Lyre, Jan Milíč, John Wyclif, Walter Brute (sec. XIV), Jan Hus, Nicolaus Cusanus, învățații bizantini menționați de Sphrantzes, fără nume (sec. XV), practic toți comentatorii protestanți din secolele XVI–XIX, unii comentatori ortodocși și evanghelici din sec. XX (e.g. A. P. Lopuhin, Henry Halley), toți comentatorii adventiști (XIX–XXI).

[8] Johann P. Petri, reformat german din Frankfurt (1768).

[9] Iezuitul Manuel de Lacunza (Italia 1801, Cadiz 1810, 1812; Londra 1816, 1826; Mexic 1821; Paris 1825), H. Heintzpeter (Olanda, 1819), Eduard Irving și zeci de personalități din Anglia, între care Henry Drummond, Lordul Mandesville, Joseph Wolff, Daniel Wilson (1826–1830); Louis Gaussen și Nicole (Elveția 1829) etc.

[10] Ofițer american din Poultney (Vermont), chiabur retras la fermă, studios autodidact. Fost deist și maestru mason între anii 1809–1815, s-a convertit la creștinism și a primit botezul baptist în 1815. În 1833, la mulți ani după ce începuse să-și publice rezultatele studiilor în scris și în predici, Miller a primit autorizație de predicator din partea Bisericii Baptiste.

[11] E. G. John A. Brown (Londra, 1810).

[12] Archibald Mason (Scoția, 1820), W. Cuninghame (Scoția, 1826), Johan H. Richter (Germania, 1837).

[13] J. G. O., autor necunoscut (Anglia, 1831).

[14] Leonhard H. Kelber (Bavaria, 1835).

[15] În cunoscuta sa carte (*Evidence*…) publicată de Himes (Boston, 1842), Miller anunță chiar din primul paragraf din introducere că „trăim în ajunul unuia din cele mai importante evenimente descoperite vreodată omului de înțelepciunea lui Dumnezeu – judecata zilei celei mari". „După cum focul curăță, la fel va face și dreptatea sau judecățile lui Dumnezeu."

[16] William Miller (*Evidence*…): „Then shall the sanctuary be cleansed or justified", www.earlysda.com/miller/evidence3-7.html#LECTURE III

[17] Spiritual Gifts 1:128, 132;TA 247.

[18] Ellen White, *A Word to the Little Flock,* 12.https://egwwritings.org/?ref=en_CIHS.5.3&para=12119.30

[19] *Early Writings* 74 („Apoi am văzut că, în relație cu *necurmata* din Daniel 8:12, cuvântul «jertfă» a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului și că Domnul a dat vederea corectă despre acest lucru celor care au predicat cu putere ceasul judecății. Când exista unire, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra înțelegerii corecte despre *necurmată*, dar în confuzia apărută de la 1844, alte opinii au fost îmbrățișate, de unde au urmat întuneric și confuzie."); Scrisorile 226 și 250 din 1908 (6BIO 249), cu privire la disputa despre „necurmată":„Nu am nicio lumină asupra acestui punct." „Nu pot defini clar punctele disputate."

[20] După www.adventist.org/en/beliefs/restoration/christs-ministry-in-the-heavenly-sanctuary.

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Institutul Teologic Adventist.

CA_martie_2016.indd 28 25/02/2016 12:46:13

DORINȚELE FEMEII SE ȚIN DUPĂ BĂRBAT

Femeii i-a zis: „Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii; dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine" (Geneza 3:16)

Dumnezeu i-a creat pe oameni desăvârșiți, într-o relație de interdependență: bărbatul avea nevoie de un ajutor potrivit, iar femeia, de ocrotirea și afecțiunea bărbatului. Așa a fost înființată familia (Geneza 2:24), în care urma să apară și copiii (Geneza 1:28).

După intrarea păcatului în lume, este păstrată binecuvântarea nașterii și a familiei, dar femeii i se adaugă suferința. Cuvintele lui Dumnezeu despre suferință și dorințele care se vor ține după bărbat nu reprezintă blestemul sau pedeapsa lui Dumnezeu pentru femeie, ci descrierea condițiilor ostile în care omul va trăi – doar pământul și șarpele au fost blestemați (Geneza 3:14,17). Dacă în acest text vedem pedeapsa lui Dumnezeu, atunci ar trebui interzise anestezia sau alte intervenții medicale care reduc durerile, stârpirea spinilor și pălămidei, aerul condiționat, precum și orice preocupare umană ce nu include sudoarea de pe frunte, ca nu cumva să îndulcim pedeapsa divină. O astfel de interpretare ar fi nebiblică, deoarece mântuirea omului o aduce Hristos, nu suferința umană.

Textul leagă suferința femeii de naștere: „Voi mări suferința și însărcinarea ta; **cu durere** vei naște copii." Durerea nașterii a ajuns să fie în Biblie un simbol al celui mai grozav chin fizic, dar și mental. În Geneza 3:16, cuvântul pentru chin – *ițavon* – conține în el și nuanța de îngrijorare, anxietate. Astfel, durerea de aici nu se referă doar la aspectul fizic, care poate fi atenuat prin tehnici medicale, ci și la cel mental. Întrebările: Cum va fi sarcina? Cum va fi nașterea? Cum va fi copilul? Va fi sănătos? Va fi bine? vor continua de-a lungul vieții în îngrijorarea permanentă a mamei pentru copilul ei, căci de acum omul este sub amenințarea pericolului și a morții care au intrat în lume tocmai prin păcatul Evei, adică al mamei tuturor oamenilor.

„Dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine" – nici această parte a textului din Geneza 3:16 nu este o poruncă, ci descrierea vieții în mediul păcatului, ostil omenirii. Nu știm exact la ce se referă dorințele de aici. Singura expresie asemănătoare în Biblie o găsim în Geneza 4:7, unde este prezentă perechea dorință – stăpânire, care se referă la instinctul lui Cain. În Geneza 3:16, contextul este al suferinței nașterii și astfel *dorința* de aici poate fi instinctul natural al femeii de a avea copii – dorința ei se va ține după bărbat, adică va depinde de bărbat nu doar pentru conceperea copilului, ci, prin extensie, pentru toată grija necesară creșterii și ocrotirii până la vârsta sa adultă. Textul biblic ne spune că dorința femeii de a avea copii vine din instinctul ei puternic matern, în ciuda durerii și anxietății experimentate, dorință ce poate fi împlinită doar alături de bărbatul ei. Această dorință puternică a femeii este aceeași în toate timpurile istorice și nu este anulată în zilele noastre, nici chiar de excesele mișcării feministe. Așa apare aspectul dominant în relația de cuplu, unde se aplică principiul dependenței astfel: persoana care depinde mai mult în împlinirea nevoilor ei de celălalt partener este mai vulnerabilă, în timp ce partea mai puțin interesată în relația respectivă este într-o poziție dominatoare.

TEXTE SI SEMNIFICATII
GABRIEL IȘVAN

BĂRBATUL ȘI FEMEIA SUNT EGALI ÎN VALOARE PENTRU MÂNTUIRE, DAR AU CARACTERISTICI DISTINCTE PRIN CARE SE COMPLETEAZĂ ȘI SE SLUJESC RECIPROC, ÎN SPIRITUL CREȘTIN.

În concluzie, Geneza 3:16 anunță coordonatele în care avea să se desfășoare viața femeii în condițiile păcatului. Bărbatul și femeia sunt egali în valoare pentru mântuire, dar au caracteristici distincte prin care se completează și se slujesc reciproc, în spiritul creștin, după cum citim și în Noul Testament: „Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos" (Efeseni 5:21). ■

GabrielIșvan este directorul Departamentului Libertate Religioasă și Comunicare, Conferința Muntenia.

CA_martie_2016.indd 29 25/02/2016 12:46:13

ASOCIERI

MIELUSEII TURMEI
ALINA CHIRILEANU

1

Asociază cuvintele pentru a reconstitui versete biblice:

Binecuvântat să fie Domnul,	în Casa lui Dumnezeu!
„De unde vii?”	Vino, Doamne Isuse!
Să facem om	Stânca mea.
Păzește-ți piciorul când intri	după chipul Nostru.
Eu vin curând!	„De la cutreierarea pământului...”

2

Asociază persoanele care au trăit în același timp:

Rut	Sem
Anania	Samson
Noe	Abel
Dalila	Safira
Cain	Boaz

3

Asociază persoanele cu anii vieții lor:

Metusala	175
Adam	950
Moise	930
Avraam	969
Noe	120

4

Asociază cărțile biblice cu personajele despre care relatează:

Eclesiastul	Pavel
Exodul	Naomi
1 Corinteni	Nebucadnețar
Judecători	Moise
Rut	Solomon
Daniel	Ghedeon

5

Asociază cuvintele pentru a reconstitui versete biblice:

Isus	de auzit să audă.
Domnul este	și Viața.
Cine are urechi	furi!
Eu sunt Calea, Adevărul	plângea.
Să nu	cu tine.

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

Răspunsuri:
1. Psalmii 144:1; Iov 1:7; Geneza 1:26; Eclesiastul 5:1; Apocalipsa 22:20. **2.** Rut 4:13; Faptele 5:1; Geneza 6:10; Judecătorii 16:6; Geneza 4:1-2. **3.** Geneza 5:27; 5:5; Exodul 34:7; Geneza 25:7; 9:29. **4.** Eclesiastul 1:1 – 1 Împărați 1:32-34; Exodul 2:10; 1 Corinteni 1:1; Judecătorii 7:20; Rut 1:2; Daniel 2:1. **5.** Ioan 11:35; Geneza 26:28; Matei 11:15; Ioan 14:6; Deuteronomul 5:19.

CA_martie_2016.indd 30 25/02/2016 12:46:14

VOI SUNTEȚI... MIEREA PĂMÂNTULUI?

Gândul că un copil al lui Dumnezeu poate exercita o influență pozitivă în lume ar trebui să ne facă să tresărim. Ce bine demn de luat în seamă ar putea face oamenii săraci și blânzi, cei care plâng, precum și cei care încearcă să facă pace, nu să lupte? Nu sunt ei, pur și simplu, copleșiți de avalanșa răului? Ce ar putea realiza cei al căror singur țel îl reprezintă foamea după neprihănire și a căror singură armă o reprezintă curăția inimii? Nu sunt oare acești oameni prea slabi pentru a reuși ceva, mai ales dacă ei constituie o minoritate nesemnificativă în lume?

Este evident că Isus nu a împărtășit acest scepticism. El declară: „Voi sunteți sarea pământului" (Matei 5:13). Aceasta presupune că, deși lumea se descompune asemenea peștelui alterat, copiii lui Dumnezeu pot opri acest proces. Mântuitorul continuă: „Voi sunteți lumina lumii"(Matei 5:14), iar oamenii n-aprind lumina ca s-o pună sub obroc. Asta înseamnă că suntem asemenea unui sfeșnic, a unei lămpi aprinse, care este așezată într-un loc proeminent din casă și nu este ascunsă „sub covată" (NEB) sau „sub găleată" (JBP).

Sarea și lumina au un lucru în comun – se dăruiesc și se cheltuiesc pe ele însele – și astfel sunt opusul oricărei forme de religiozitate egocentrică. Genul de slujire al fiecăreia este diferit, dar efectele lor sunt complementare. Funcția sării este aceea de a preveni dezvoltarea răului, iar funcția luminii este de a se cheltui pe sine pentru a ilumina întunericul. Azi, Isus Își cheamă ucenicii să exercite o dublă influență asupra comunității seculare, aceea de a opri decăderea și de a dărui lumină pentru întunericul lumii acesteia.

Să luăm mai întâi vocația noastră de a fi sare. Pavel descrie un tablou sumbru (Romani 1:18-32), prezentând ce se întâmplă când o societate suprimă adevărul pe care-l cunoaște. Rezultatul? În mod constant, valorile și standardele ei decad, până când aceasta ajunge deosebit de coruptă. Când oamenii resping ceea ce cunosc despre Dumnezeu, El îi lasă pradă propriilor lor idei deformate și patimi pervertite. Copiii cerului sunt așezați în societatea seculară pentru a împiedica acest proces.

Isus îi învăța pe oameni în apropierea Mării Galileei. La mai puțin de 150 de kilometri, înspre sud, râul Iordan se varsă în marea atât de sărată, încât este „moartă". Pe malul vestic al acesteia trăia, în acea vreme, o comunitate monastică de esenieni, care se retrăseseră din lumea stricată. Se numeau pe ei înșiși „fii ai luminii", dar n-au făcut nimic pentru a-și lăsa lumina să lumineze, iar în „ghetoul" lor, sarea era la fel de nefolositoare ca sedimentele de pe malurile mării învecinate.

Ce înseamnă practic să fii sarea pământului? Mai întâi, ar trebui să fim mai curajoși, mai activi în a condamna răul. Uneori, standardele decad într-o comunitate din cauza lipsei unui protest creștin clar. Nu te chem în stradă, ci în cămăruță, unde să ai parte de o revoluție a vieții tale prin care te angajezi ca, în ceea ce te privește, să pui stop păcatului.

Helmut Thielicke scrie: „Privind la unii creștini, ai crede că visul lor este să devină borcanul cu miere al lumii."[1] Dar Isus n-a spus: Voi sunteți mierea pământului, ci sarea pământului și lumina lumii. În calitate de ucenici, vă chem să nu ascundem adevărul pe care îl cunoaștem. Să nu pretindem a fi altceva decât suntem și să fim gata să lăsăm ca viața de așteptare trăită să devină vizibilă pentru toți. Fuga în invizibil este o tăgăduire a chemării.[2] O comunitate a lui Isus care nu proclamă prin vorbă și faptă a încetat să-L mai urmeze. Lăsați ca sufletele voastre *să fie umplute cu principiile cerului;* atunci, venind în contact cu lumea, veți arăta lumina care este în voi. „Fidelitatea statornică în fiecare faptă a vieții va fi un mijloc de iluminare."[3] ■

PAGINA PREȘEDINTELUI ȘTEFAN TOMOIAGĂ

SAREA ȘI LUMINA AU UN LUCRU ÎN COMUN – SE DĂRUIESC ȘI SE CHELTUIESC PE ELE ÎNSELE – ȘI ASTFEL SUNT OPUSUL ORICĂREI FORME DE RELIGIOZITATE EGOCENTRICĂ. AZI, ISUS ÎȘI CHEAMĂ UCENICII SĂ EXERCITE O DUBLĂ INFLUENȚĂ ASUPRA COMUNITĂȚII SECULARE, ACEEA DE A OPRI DECĂDEREA ȘI DE A DĂRUI LUMINĂ PENTRU ÎNTUNERICUL LUMII ACESTEIA.

[1] H. Thielicke, *Life can begin again: sermons on the Sermon on the Mount,* 1956, Fortress, p. 28.

[2] D. Bonhoeffer, *The cost of discipleship, 1937,* SCM, p. 106.

[3] Ellen White, , *Divina vindecare,* 2008, București, Viață și Sănătate, p. 21.

Ștefan Tomoiagă este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

CA_martie_2016.indd 31 25/02/2016 12:46:14

•FII AMBASADOR • PENTRU HRISTOS•
El încă te cheamă...
COLPORTAJ
VINO LA ŞCOALA DE COLPORTAJ
3 – 7 APRILIE 2016 • STUPINI, BRAŞOV
PARTICIPAREA SE FACE PRIN ÎNSCRIEREA LA PRIM-COLPORTORI, PE CONFERINŢE:
• BUCUREŞTI: LAURA VAŢE, TEL: 0740 100 016
• CONFERINŢA BANAT: AVRAM ARDELEAN, TEL: 0740 100 012
• CONFERINŢA MOLDOVA: MARCU IOAN GRUIA, TEL: 0743 088 984
• CONFERINŢA MUNTENIA: ELENA POP, TEL: 0740 101 032
• CONFERINŢA OLTENIA: MUGUREL CIUREA, TEL: 0769 086 014
• CONFERINŢA TRANSILVANIA NORD: CORINA PELIN, TEL: 0740 101 036
• CONFERINŢA TRANSILVANIA SUD: IACOB CĂTINEAN, TEL: 0740 101 031